

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Εθδς Πατησίων ἀριθ. 9.

Διευδρομαί ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
κίας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
κατονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου 'Ορέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἠθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ
εἰκόνων, μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπον, (συνέχ.) — *Fortuné du Boisgobey*:
ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κου ΛΕΚΟΚ, μετάφρασις Χαρ. Καλαϊσάκη, (συνέχ.)
Οὐίλλη Κόλλινς: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετάφρ. Ν. Σπανδοῦ, (συνέχ.)
— *Catulle Mendès* ΕἰΣ ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟΝ, Ἰσπανικὸν διήγημα.

ΒΤΗΘΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προσληρωθείς

'Εν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
'Εν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρ-
χίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ὀλίγοι καθυ-
στεροῦντες εἰσέτι τὴν ἀπὸ 1ης παρ.
Νοεμβρίου λήξασαν συνδρομὴν των ἢ
ἀποστείλωσιν αὐτήν.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

— Ναι, ἀλλὰ σεῖς δὲν εἴσθε εἰς κατὰ-
στασιν νὰ νοήσετε. . . Καὶ ἔπειτα δὲν
εἶνε δὰ καὶ τόσον δεινὰ τὰ πράγματα...
'Ἡ θεῖτσα Ἰσαβέλλα δὲν ἔχει ἄθικτον τὸ
κτῆμα της; Δὲν εἴμπορεῖ νὰ δανεισθῇ ἐπ'
αὐτοῦ ποσόν τι ὥστε νὰ ἀνακουφισθῶμεν
ὀλίγον;

— Θὰ ἀποποιηθῇ, τὸ εἶπε πολλάκις,
διότι λέγει ὅτι τὸ κτῆμα αὐτὸ θὰ εἶνε
τὸ τελευταῖον καταφύγιον τῆς οἰκογεν-
εῖας.

— Τὴν ἀχάριστον! Τριάντα ἔτη εἶνε
μαζί μας, καὶ ποτὲ δὲν της εἶπα τοῦτο
εἶνε 'δικό μου καὶ τοῦτο εἶνε 'δικό σου. Ἐν
τῇ εὐτυχίᾳ τὰ πάντα ἦσαν κοινὰ, καί τὴν
ὄραν τῆς καταστροφῆς τὰ χωρίζομεν! . .
'Ἀξιόλογα! νὰ σου εἰπῶ! . .

— "Ὅχι δά, πάτερ μου, μὴ εἴσθε ἀδι-
κος! Ἡ θεῖα Ἰσαβέλλα ἐπλήρωσε καὶ
ὑπὲρ τὴν δύνάμιν της, καὶ ἡ ἀφιλοκέρδειά
της νὰ εἰξεύρετε ὅτι ἐξισοῦται πρὸς τὴν
ἀγάπην τὴν ὁποῖαν ἔχει πρὸς ἡμᾶς.

— Ἀλλὰ καὶ σὺ λοιπόν, κόρη μου, σὺ
'Αντωνίτσα μου, θὰ ἀφήσης τὸν πατέρα
σου εἰς ἀμηχανίαν; Διότι καὶ σὺ το βλέ-
πης ὅτι θὰ ἀποθάνω ἂν δὲν ἐπιτύχω. . .
Τί τὴν θέλω τὴν ζωὴν; Σὺ ἔχεις χρή-
ματα. . . Ὁ ἀδελφός σου σοῦ παρεχώ-
ρησε τὸ μερίδιόν του. . . Τὴν παρουσίαν
τῆς μητρὸς σου τὴν ἔχεις εἰς τὰς χεῖράς
σου. Σῶσε τὸ μέλλον τῆς οἰκογενεῖας μας,
ἀνακτήλωσε τὸ καταρρέον Κλαϊρεφόν! . .
Νὰ σου εἰπῶ ἔρχεσαι νὰ γίνωμεν σύντρο-
φοι; Θὰ σε κάμω ἑκατομμυριούχον! Ναι!
καὶ ἐντὸς ἐνὸς ἔτους μάλιστα. "Α! ἄ!!
ἄ!!! τί καλὰ! "Ελα, κόρη μου, ἀποφά-
σισε ὀλίγον ποσόν. . . ὄχι ὅλην τὴν προῦ-
κά σου, ἐν μόνον μέρος. . .

Καὶ ἰκετικῶς ἔτεινε τὰς χεῖρας πρὸς
τὴν Ἀντωνίαν.

Τὴν προῖκά της! ὡς ἐπαίτης ἰκέτευσ
τὴν κόρην τοῦ ὀλλοτε ὑπερήφανος καὶ
ἰποτικὸς Κλαϊρεφόν! Καὶ δὲν ἤξευρεν
ὅτι ἡ Ἀντωνία εἶχε ρίψη εἰς τὸ βάραθρον
τὴν προῖκά της, θυσιάσασα γάμον, μέλ-
λον, εὐδαιμονίαν, μόνον καὶ μόνον ἵνα
ἀπαλλάξῃ τὸν πατέρα της δεινοῦ ἐξευτε-
λισμοῦ. "Ἰνα μὴ λοιπὸν λυπήσῃ τὸν γη-
ραιόν, λέγουσα ὅτι ὄλον της τὸ ἔχειν ἐθυ-
σίασε χάριν αὐτοῦ, ἀπεφάσισε νὰ ψευσθῇ
διὸ ἀπεκρίθη μετὰ φωνῆς ἐξάλλου.

— Αὐτὸ τὸ ὁποῖον ζητεῖτε, πατερμου,
εἶνε πρᾶγμα ἀδύγατον.

— Τί! μ' ἀποποιεῖσαι; ἀνεφώνησε κα-
τάπληκτος ὁ μαρκήσιος. Ἀφίνεις τὸν γη-
ραιὸν πατέρα σου νὰ σε καθικετεύῃ μάτην;
Δὲν γίνεταί. Ὡς φαίνεται δὲν ἐνόησες
καλὰ τί σε εἶπα, ἡ ἐγὼ παρήκουσα, βέ-
βαια δὲν θὰ μου εἶπες ὄχι. . . Ἀλλὰ σὺ
δὲν μου ἀποκρίνεσαι. . . Κύτταξε ἐκεῖ ἐπι-
μονή! Δι' ὀλίγας παλιοχιλιάδας θὰ ἀφή-
σης νὰ καταστραφῇ ἡ οἰκογένειά μας!
Καὶ δὲν μου λέγεις; Θὰ βαστάξῃ ἡ καρ-
διά σου νὰ πωληθῇ ἡ οἰκία εἰς τὴν ὁποῖαν
ἐγεννήθης. . . ὅπου ἐζήσαμεν. . . ὅπου ἡ
μητέρα σου ἀπέθανε; . .

'Ἀλλ' ἡ Ἀντωνία ἴστατο ἀκίνητος ὡς
λίθος. Τὸ πρῶτον δὲ ἤδη ἀνθίστατο εἰς
τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ πατρὸς της.

— Χωρὶς ἄλλο τὰ ἔχετε συμφωνήσῃ ἡ
θεῖα, ὁ ἀδελφός σου καὶ σύ. . . Δι' αὐτὸ
λοιπὸν αὐτοὶ ἔφυγαν; Καὶ σὺ ὡς τολμη-
ροτέρα ἢ ὀλιγώτερον εὐαίσθητος ἔμεινες
διὰ νὰ μου ἐναντιωθῆς. . . Μοῦ ἀρνεῖσαι
τὴν σωτηρίαν μου, καὶ μου κλέπτεις ὄχι
μόνον τὴν τύχην, ἀλλὰ καὶ τὴν δόξαν...
Εἶσαι κόρη ἄστοργος. . . "Ελα! Φύγε ἀπ'
ἐμπρός μου! . . Δὲν εἴμπορῶ νὰ σε βλέ-
πω. . . "Εξ' ἀπ' ἐδῶ! . .

Καὶ ὤρμησε κατ' αὐτῆς ὡς ἔξω φρε-
νῶν. . . Ἀλλ' ἡ κόρη δὲν ὑπέμεινε περι-
πλέον, ἀλλὰ ἐξερράγη εἰς λυγμούς, ἤνοιξε
τὰς ἀγκάλας της καὶ ἐνηγκαλίσθη δυνατὰ
τὸν ἀπειλητικῶς ἐπερχόμενον πατέρα της,
κατεθώπευσεν αὐτὸν καὶ τον κατέβρεξε
διὰ τῶν δακρῶν της, τὸν παρεκάλεσε, καὶ
προσεπάθησε νὰ τον καθησυχάσῃ ὀμιλοῦσα

πρὸς αὐτὸν ὅτ' ἐν ὡς πρὸς παιδίον μαμ-
μόθρεπτον, ὅτ' ἐν ὡς πρὸς ἄνδρα ἐχέφρονα
καὶ συνετόν.

— "Ὅχι, γλυκύτατέ μου πάτερ, ἀνε-
φώνησε δακρῶν, δὲν εἰξεύρετε πόσον
εἴσθε ἀδικος καὶ σκληρός! Μὴ κατηγο-
ρεῖτε μὴτε τὴν θεῖαν μου μὴτε τὸν ἀδελ-
φόν μου. . . "Ἀχ! διὰ σὰς αὐτοὶ καὶ τὴν
ζωὴν των προθύμως θὰ ἐθυσίαζον ὅπως
καὶ ἐγὼ! Εἴμεθα θύματα ἀδυσωπήτου
Μοίρας, καὶ εἴμεθα δυστυχέστεροι παρ' ὅ-
σον εἴμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε. Μὴ θε-
λήσετε νὰ ἐμβαθύνετε περισσώτερον, καὶ
μὴ πικραίνετε τὴν κόρην σας, ἡ ὁποία
σὰς ἀγαπᾷ, σὰς σέβεται καὶ τῆς ὁποίας
ἡ μόνη χαρὰ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ εἶνε ἡ
ἀγάπη σας!

Καὶ ἐγονυπέτησεν ἄλλ' ὁ γέρον ἐπτο-
ήθη μὲν, ἀλλὰ καὶ δὲν κατεπεῖσθη. Εἶχε
τὸν νοῦν του εἰς τὴν ἐφεύρεσίν του, καὶ
παρασυρόμενος ὑπὸ τῆς ἐνδομύχου χαρᾶς
καὶ εὐφροσύνης, ἐβάδιζεν ἐν τῷ δωμα-
τίῳ ἔχων τὰς χεῖρας ἐν τοῖς θυλακίαις,
τερετίζων ἄσματίον τι παλαιόν. Ἐπανει-
λημένως διῆλθε πρὸ τοῦ θρονίου ἐν ᾧ
ἐκάθητο ἡ Ἀντωνία καταβεβλημένη, οὐ-
δόλως προσέχων εἰς αὐτήν. Τέλος καθί-
σας πρὸ τῆς τραπέζης ἔγραψε σημειώσιν
τινα ταχέως, ὡς ἐάν τῳ ἐπῆλθε τὴν στιγ-
μὴν ἐκείνην ἰδέα τις, ἣν ἔσπευσε νὰ ση-
μειώσῃ μὴ τὴν λησμονήσῃ, καὶ παρευθὺς
ἀνέβη εἰς τὸ ἐργαστήριον χωρὶς νὰ εἶπη
τι εἰς τὴν Ἀντωνίαν. Μετ' ὀλίγον δὲ ἡ
'Αντωνία τὸν ἤκουε εἰσάγοντα ξύλα εἰς
τὸν κλίβανον, ἀνακινοῦντα τὰ διάφορα
χημικὰ σκεύη του καὶ σύροντα τὴν ἄλυ-
σιν τὴν κινουσαν τὴν φύσαν.

"Ὀλην τὴν ἡμέραν διῆλθεν ἡ Ἀντωνία
μόνη μετὰ τοῦ λαγωνικοῦ, ὅπερ συνεμε-
ρίζετο τὴν λύπην της ὡς ἄνθρωπος. Ἐ-
γραψε δὲ πρὸς τὴν θεῖαν Ἰσαβέλλαν, ἀ-
νακουφίσασα οὕτω τὴν βεβαρημένην καρ-
δίαν της.

Περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου κατῆλθεν ἐκ
τοῦ ἐργαστηρίου του ὁ γέρον, καὶ συνη-
τήθησαν πατὴρ καὶ κόρη ἐν τῷ ἐστιατο-
ρίῳ. Ἀλλ' ὁ γηραιὸς δὲν ἐνόει νὰ ὀμιλή-
σῃ πρὸς τὴν Ἀντωνίαν, ἀλλὰ ἔκαμνεν
εἰς αὐτὴν τὸν βαρύν. Ἦτο δυσηρεστημέ-

νος· ὥστε καθ' ὅλον τὸ δεῖπνον δὲν ἐξεστόμισε λέξιν. Μετὰ τὸ δεῖπνον ἠγέρθη καὶ βαδίζων ἐν τῷ δωματίῳ ἐθώπευε τὸν κύνα, ἦλθεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἔρριψε ψυχία τινὰ εἰς τὰ περιπτάμενα στρουθία, ἐστάθη ὀλίγον σύννους καὶ ὡς ἐνδοιάζων, ἀπέβλεψε λαθραίως πρὸς τὴν Ἀντωνίαν διὰ τοῦ ἀκροῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ του, ὡς θέλων νὰ τῆ εἴπη τι, τέλος δὲ ἀποφασίσας ἐποίησε νεῦμα ἀγανακτήσεως, καὶ εἰπὼν ξηρὰ ξηρὰ: «Καλὴν νύκτα, κόρη μου,» ἀνέβη εἰς τὸ ἐργαστήριόν του.

Ἡ Ἀντωνία βαρέως ἔφερε τὴν ἄδικον ταύτην τοῦ πατρὸς της ὀργὴν καὶ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν. Ἐγερθεῖσα ἐξῆλθεν εἰς τὸν κήπον καλέσασα δι' ἐλαφροῦ συριγοῦ τὸν κύνα, ὅστις ἔσπευσε πλησίον της. Τὸ σκότος ἐπήρχετο κατ' ὀλίγον. Ἦτο ἡ ὥρα καθ' ἣν τακτικῶς περιεπάτει καθ' ἐσπέραν ἐν τῷ κήπῳ μετὰ τῆς θείας Ἰσαβέλλας καὶ τοῦ Ῥοβέρτου. Συνησθάνθη ἔτι μᾶλλον τὴν κατάστασίν της καὶ τὴν ἐρημίαν της, μάτην ἀναζητήσασα διὰ τοῦ βλέμματος τὰ ἀπόντα προσφιλῆ ὄντα, καὶ καταβληθεῖσα ὑπὸ τῆς ἀγωνίας κατέπεσεν ἐπὶ λιθίνου θρονίου στεναζούσα καὶ ἐψιθύρισε: Ῥοβέρτε, ὦ Ῥοβέρτε!

Τὸ ὄνομα τοῦτο ἀκούσας ὁ κύων ἐξέβαλε κλαυθμηρὰν καὶ πένθιμον κραυγὴν καὶ παρετήρει τὴν νεάνίδα ὡς αἰσθανθεὶς καὶ αὐτός. Ἐκείνη δὲ διὰ συχνῶν θωπειῶν καθησούχασε τὸ ζῖφον· τὸ ὠρολόγιον τῆς ἐκκλησίας τοῦ χωρίου ἐσήμανεν ὀκτῶ ὥρας, καὶ ἡ Ἀντωνία φρικιάσασα ἠγέρθη ἵνα εἰσέλθῃ εἰς τὸν πύργον. Ἄλλ' ἰδοὺ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀνοίγεται ἡ μικρὰ κιγκλιδωτὴ πύλη καὶ ἐπιφαίνεται ὁ κύριος Μαλεζῶ.

Ὁ συμβολαιογράφος ἀμαϊδῶν τὴν νεάνίδα ἀνέπνευσεν ὡς ἀνακουφισθεὶς.

— Δόξα σοὶ ὁ Θεός, δεσποινίς, ἀνεφώνησε σὰς εὐρίσκα μόνην, δεσποινίς... Βίχα μεγάλην ἀνησυχίαν μήπως εὐρωμαζίσας τὸν κύριον μαρκήσιον...

Καὶ πρὶν προφθᾶσῃ νὰ εἴπη τι προλαβοῦσα ἡ Ἀντωνία τὸν ἠρώτησε:

— Τί νέα, κύριε Μαλεζῶ... Νὰ μὴ μου κρύψετε τίποτε... Τί εἰξεύρετε περὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου;...

— ὦ! δεσποινίς, τί ἀτυχία νὰ μὴ τον πάρετε μαζί σας προχθὲς ἀπὸ τὴν πανηγυριν! Ἀλλὰ καὶ τί ἀπερισκεψία νὰ ἀποφασίσετε νὰ ὑπάγετε...

— Καὶ ποῦ νὰ προέβλεπε κανεὶς τί ἔμελλε νὰ συμβῆ;...

— Ὑψιστε Θεέ! ἔπρεπε τὰ πάντα νὰ φοβῆσθε! Διότι αὐτὸς ὁ Καρβαγᾶν... εἶνε τίγρις λυτὴ... ἐξήγειρε τὴν κοινὴν γνώμην κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ σας, αὐτὸς μάλιστα τὸν κατήγγειλεν εἰς τὴν δικαιοσύνην, καὶ δὲν εἰξεύρω καὶ ἐγὼ ποῦ θὰ καταταντήσῃ τὸ πρᾶγμα. Ὅλος ὁ πληθυσμὸς τῶν χωρίων θὰ ἐξεγείρετο... Αἱ ἔρευναι ἐξακολουθοῦν, συνελήφθησαν πολλοὶ ὑποπτοί, ἀλλὰ οὐδεμία ἀπόδειξις κατ' αὐτῶν εὐρέθη!... Ἐν ᾧ ὁ κατ' ἐμὸς ὁ Ῥοβέρτος... Ἄ! τὴν ἔστησαν καλὰ τὴν παγίδα!

— Καὶ τί νὰ κάμωμεν διὰ νὰ ἀφοπλισωμεν τὸν Καρβαγᾶν;

— Πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν θὰ σας ἔλεγα: Ἰκανοποιήσατε τὴν φιλοδοξίαν του καὶ τὴν ἀπληστίαν του, παραχωροῦντες εἰς αὐτὸν τὸ Μέγα Πηλωρυχεῖον φιλικῶς. Ἄλλ' ἄρα γε θὰ συναινέσῃ τῶρα πλέον εἰς τὴν ὑλικὴν ταύτην ἱκανοποίησιν;... Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μισεῖ τὸν πατέρα σας καὶ πάντας τοὺς περὶ αὐτόν... Δυστυχῶς εἴσθε εἰς τὴν διάθεσίν του, καὶ δὲν πρέπει νὰ ἐλπίζετε πολὺ ἐκ τῆς γενναιότητός του...

— Ἄ! εἰς τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ Κλαιερόν καὶ τὸ Μέγα Πηλωρυχεῖον! ἄς ἀφανισθοῦν ὅσα ἔχομεν, εἰς τὸ βάραθρον τῆς καταστροφῆς, φθάνει μόνον νὰ μας ἀποδοθῇ ὁ ἀδελφός μου!..

— Περὶ τούτου πάντα λίθον θὰ κινήσω, ἀλλὰ, δεσποινίς, ἀπαιτεῖται πολὺς καιρὸς, δυστυχῶς.

— Καὶ πρέπει νὰ περιμένωμεν πολὺ;

— Φεῦ! πολλὰς ἐβδομάδας, δεσποινίς. Ἡ δικαιοσύνη εἶνε βραδεία, δεσποινίς.

— Καὶ πῶς θὰ κατορθώσωμεν νὰ μὴ μάθῃ ὁ πατήρ τίποτε;

— Θὰ εἶνε πολὺ δύσκολον...

— Καὶ ὅμως ἂν τὸ μάθῃ δὲν θὰ ἀνθέξῃ... θὰ ἀποθάνῃ...

— Ὅλα καλὰ, ἀλλὰ τῶρα πρόκειται νὰ μάθω τί σκοπεύετε νὰ κάμετε... Ἐγὼ νομίζω ὅτι πρέπει νὰ ἀναθέσωμεν τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἀδελφοῦ εἰς ἕνα ἔξοχον δικηγόρον τῶν Παρισίων, καὶ ἴσως κατορθώσωμεν νὰ τον ἐλευθερώσωμεν ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς σας. Ἐπειτα θὰ προσπαθήσωμεν νὰ δημοσιεύσωμεν ἀγγελίας εἰς διαφόρους ἐφημερίδας, διὰ νὰ εὐρωμεν καλοὺς ἀγοραστὰς τοῦ πύργου καὶ τῶν ἄλλων κτημάτων. Ὁ Καρβαγᾶν ὁ ὁποῖος λυσσῶδῶς ἐπιθυμεῖ νὰ τα ἀποκτήσῃ αὐτός, θὰ προτείνῃ μεγαλητέραν τιμὴν καὶ οὕτω θὰ γεννηθῇ ἀνταγωνισμὸς ὁ ὁποῖος θὰ καταλήξῃ εἰς ὄφελός σας. Καὶ ὅταν κατορθωθῇ νὰ γίνῃ ἡ πώλησις, θὰ πληρώσωμεν ὅλα τὰ χρεῖα καὶ θὰ ἀπομείνῃ καὶ ὑπόλοιπον διακοσίων ἢ τριακοσίων χιλιάδων φράγκων, τὰ ὅποια ἐπιδεξίως διαχειριζόμενα θὰ χρησιμεύσουν εἰς τὸν μαρκήσιον νὰ ζήσῃ ἐντίμως καὶ ἀξιοπρεπῶς ἐν τῷ κτήματι τῆς κυρίας Ἰσαβέλλας. Αὐτὸ εἶνε τὸ σχέδιόν μου τὸ ὁποῖον ἦλθα νὰ σας προτείνω.

— Πράγματι αὐτὸ πρέπει νὰ κάμωμεν, εἶπεν ἡ Ἀντωνία, καὶ οὕτως ὑπαγορεύει ὁ ὀρθὸς λόγος. Λοιπόν, κύριε Μαλεζῶ, εἰς σὰς ἀναθέτω ὅλην τὴν ὑπόθεσιν, ἰδέτε τὸν πατέρα μου καὶ πείσατέ τον νὰ ἀναθέσῃ εἰς σὰς καὶ εἰς ἐμὲ τὴν διεξαγωγὴν τῆς ὑποθέσεως.

— Θὰ προσπαθῆσω, δεσποινίς, εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος.

Βαδίζοντες ἔφθασαν εἰς τὴν θύραν τοῦ πύργου.

— Ἐγὼ θὰ ὑπάγω εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Πρὶν φύγετε ἂν ἔχετε νὰ μου παραγγείλετε τίποτε, καλέσατέ με σὰς παρακαλῶ.

Ὁ συμβολαιογράφος προσέκλινεν εὐ-

λαβῶς πρὸ τῆς δεσποινίδος ὡς ἐνώπιον βασιλίσσης, καὶ ἀναβαίνων τὴν κλίμακα κατηνθύνθη εἰς τὸ ἐργαστήριον.

Μετὰ μίαν ὥραν ἡ Ἀντωνία εἶδε τὸν συμβολαιογράφον καταβαίνοντα καὶ ἀπερχόμενον, ταυτοχρόνως δὲ ὁ γηραιὸς Βερνάρδος ἐκόμισεν εἰς αὐτὴν σημείωσιν τοῦ συμβολαιογράφου ἐν τάχει γραφείσασα καὶ λέγουσαν: Μὴ ἀνησυχεῖτε, ὁ μαρκήσιος θὰ πεισθῇ, θὰ ἐπανέλθω αὐριον τὴν μεσημβρίαν.

Καταβληθεῖσα ὑπὸ τῶν συγκινήσεων ἡ νεάνις ἐκοιμήθη ὅλην τὴν νύκτα καὶ τὴν ἐπιούσαν ἠγέρθη ἐξώρας. Ἦτο δὲ πῶς ἦσυχος.

ΙΕ'

ΜΕΤΑ ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ ΕΤΗ

Ἄλλ' ὁ Καρβαγᾶν δὲν διήλθεν ἦσυχος τὴν νύκτα ταύτην. Περιεπάτει ἄνω καὶ κάτω ἐν τῷ δωματίῳ του ὡς τίγρις ἐν τῷ κλωθῶ της. Ἐμέθυεν ὑπὸ μίσους καὶ χαρὰς ἀναλογιζόμενος ὅτι ὁ μαρκήσιος ἦτο εἰς χεῖράς του, καὶ ὅτι ὁπότε ἤθελεν ἠδύνατο νὰ τον ἐξευτελίσῃ καὶ νὰ τον ἐξουδενώσῃ. Εἰς τὴν ἠθικὴν ἀγωνίαν τοῦ μαρκησίου ἤθελε νὰ προσθήσῃ καὶ ὑλικὰς δυσχερείας.

Περὶ τὸν ὄρθρον κατεκλίθη ὀλίγον καταπεπονημένος καὶ ἐξηντλημένος, καὶ ἠγέρθη τὴν συνήθη πρωϊνὴν ὥραν, ἀνεγνώσε τὰς ἐπιστολάς καὶ περὶ τὴν ἐνάτην ὥραν ἦλθεν ἀσθμαίνων ὁ Μαδητῆς καὶ ἄνευ προομιῶν εἶπεν εἰς τὸν δήμαρχον ὅτι ἔρχεται παρὰ τοῦ μαρκησίου παρακαλῶν αὐτὸν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ πύργον Κλαιερόν, διότι θέλει νὰ νῶ εἴπη τι σπουδαῖον.

— Τῶρα ἐγὼ εἰμποροῦσα ἂν ἤθελα νὰ του μνησῶ νὰ περάσῃ αὐτὸς ἀπὸ τὸ γραφεῖόν μου, ἀλλὰ ἄς ἔχῃ χάριν. Διότι ὅταν εἶνε κανεὶς ἰσχυρότερος, πρέπει νὰ φαίνεται καὶ ὀλίγον συγκαταβατικός.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐξεκίνησε παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Μαδητῆ.

Ὅποια διαφορὰ τῆς σημερινῆς πορείας του καὶ τῆς πρὸ τριακονταετίας! Τότε μὲν ἦτο νυξὶ ζοφερὰ καὶ αὐτὸς ἔσπευδεν ἀγωνίων καὶ περιλυπος, ἀλλὰ νῦν ἦτο ἡμέρα, ἥλιος λαμπρός, καὶ ἔσπευδεν ἀσφαλῶς βαδίζων, ἔχων συνειδησὴν τῆς δυνάμεώς του. Ἦτο ἔτοιμος νὰ ἀνακράξῃ πρὸς τὰ δένδρα: «Μὲ γνωρίζετε τίς εἶμαι; Ἐγὼ εἶμαι ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος, ὃν πρὸ τριακονταετίας εἶδετε διερχόμενον κλαίοντα καὶ ἀπελπιν, ἀναζητοῦντα τὴν γυναῖκα ἣν ἠγάπων.» Ἦδη ἔρχομαι πάλιν νικητῆς καὶ τροπαιοῦχος, καὶ ἂν θέλω, δύναμαι νὰ ἀνταποδώσω σήμερον ὕβριν ἀντὶ ὕβρεως καὶ πληγὴν ἀντὶ πληγῆς. Ἐν μιᾷ τριακονταετίᾳ τὰ πράγματα ἀνετράπησαν, τότε ἦμην κάτω καὶ τῶρα εἶμαι ἐπάνω. Ἐγὼ εἶμαι, ἐγὼ ὁ ἴδιος!»

Ὅτε ἔφθασεν ἔξω τῆς κιγκλιδωτῆς πύλης τοῦ πύργου, ἤνοιξεν αὐτὴν μόνος του καὶ προὐχώρησε νεύων κατὰ γῆς καὶ ἀναζητῶν τὸν τόπον ὅπου εἶχε καταπέσῃ ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν ἵππων τῆς ἀμά-

ζης τοῦ μαρκησίου, κίμόφυρτος ἐκ τῆς πληγῆς τῆς μαστιγῆς τοῦ ἡνιόχου. Τὸν τόπον τον εὔρε καὶ τον κατεπάτησε διὰ τῶν ποδῶν του, ὡς θέλων νὰ ἐξαλείψῃ ἕχθος τι ὕπερ αὐτὸς μόνος διέκρινεν. Οὕτω δὲ σύννοους καὶ κύπτων τὴν κεφαλὴν ἀνέβη τὴν κλίμακα, καὶ ἠτοιμάζετο νὰ εἰσέλθῃ, ἀλλὰ ἀνακύψας εἶδεν ἐνώπιόν του ἰσταμένην ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τὴν κόρην Κλαιρεφόν.

Τὸ βλέμμα τῆς Ἀντωνίας τὸν ἀφώπλισεν, ἠσθάνθη ἑαυτὸν ταπεινούμενον, διότι κατενόησεν ὅτι εἶχεν ἐνώπιόν του τὸν μόνον ὑπολειπόμενον ἀντίπαλον καθ' οὗ ἦτο ἠναγκασμένος νὰ παλαίσῃ, κατενόησεν ὅτι δὲν κατέληξεν ἢ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Κλαιρεφόν πάλη.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΒ.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια].

Ε'

— Ἠξέυρετε, ἀρχηγέ, εἶπεν ὁ Πιεδούσης, πῶς δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ ἰδῇ τοὺς καταδικασμένους εἰς τὴν Ροκέταν χωρὶς νὰ ἔχη ἰδιαιτέραν ἄδεια. Ὁ Πήγασος, ἂν καὶ εἶνε ἄνθρωπος τοῦ σπιτιοῦ, δὲν ἐμβαίνει μέσα εἰς τὴν κάμερα τοῦ κυρίου Λουδοβίκου, ἔχει ὅμως κάθε ἡμέραν εἰδήσεις δι' αὐτόν. Εἶνε πονηρός, ὁ γέρω Πήγασος μου, ἂν καὶ δὲν φαίνεται. Εὗρηκε τὸν τρόπον νὰ κάμῃ φιλίαν μὲ ἓνα κλητῆρα τῆς φυλακῆς. Αὐτὴ ἡ φιλία τοῦ κοστίζει κάθε ἡμέραν μιὰ λίτρα κρασί, ἀλλ' ἀξίζει τέσσαρες, διότι μαθαίνει ὅ,τι κάμνει τὸ παιδί σας. Ἀπόψε ἀκόμη εἰς τὰς εἴξ ἡ ὦρα, μέσα εἰς τὸ κρασοπουλεῖο, τὸ ὅποιον εὐρίσκεται εἰς τὴν ἄκρη τοῦ βουλευδάρτου Μενιλμοντάν, ἀντικρυ τοῦ νεκροταφείου τοῦ Πέρ-Λασέζ, ὁ φύλακας τοῦ εἶπε πῶς ὁ κύριος Λουδοβίκος ἐπέρνα τὸν καιρὸν του γράφοντας.

— Γράφων! ἐπανέλαβεν ὁ γέρων Λεκὸκ μετ' ἀνησυχίας.

Διηρώτα ἑαυτὸν μήτοι ὁ δυστυχῆς υἱὸς του ἐνεπιστεύετο ἐπὶ τοῦ χάρτου τὰς ἐντυπώσεις αὐτοῦ ὡς καταδίκου, ἔτρεμε δὲ φοβούμενος μήτοι κάμωσι χρῆσιν κατ' αὐτοῦ ἀπερισκέπτων φράσεων, ἃς ἡ ἀπελπία ἠδύνατο νὰ τῷ ἐμπνεύσῃ, διότι ἐγίνωσκεν ὅτι οὐδὲν χάνεται ἐν τοῖς δεσμοτηρίοις, ὅτι ὑπάρχουσιν ὀφθαλμοὶ ὅπως ἀναγνώσωσι τὰς γραπτὰς ὁμολογίας, ὅπως ὑπάρχουσιν ὦτα ὅπως ἀκούσωσι τὰς προφορὰς.

— Ναί, εἶπεν ὁ Πιεδούσης, φαίνεται ὅτι γράφει γράμματα εἰς τὴν φιλενάδα σου... ἐκείνην ποῦ κάθεται εἰς τὴν Βουλώνην... δυστυχισμένο κοριτζεῖ! Ὅταν συλλογίζωμε πῶς ἐγὼ εἶμαι ἀφορμὴ καὶ

εὐρίσκεται λυπημένη. καθὼς καὶ ὁ κύριος Λουδοβίκος, μοῦ ἔρχεται νὰ δέσω μιὰ πέτρα στὸν λαιμὸ καὶ νὰ πέσω στὸν ποταμὸ. Φαίνεται τόσο καλὴ! Ἄν ἔξερατε πῶς μ' ἐδέχθηκε, ἐμένα ὁ ὁποῖος ἐπήγαινα νὰ συλλάβω τὸν ἀρραβωνιαστικόν της!

— Σιώπα! ἀνέκραξεν ὁ γέρων. Βλέπετε ὅτι μοῦ σπαράσσει τὴν καρδίαν.

— Συμπάθησέ με, ἀρχηγέ! διότι δὲν τὸ θέλω. Ἐχω πάντα ἐμπρὸς στὰ μάτια μου ἐκείνη τὴ σκηνή, καὶ λησμονῶ πῶς σὰς κάνω νὰ λυπάσθε ὅταν σὰς τὴν θυμίζω.

Ἐπῆλθε μικρὰ σιωπὴ. Ὁ κύριος Λεκὸκ ἦτο τοσοῦτ' ἀσυμμετρήτως, ὥστε μετὰ δυσκολίας θὰ ὑπεκρίνετο ἐπιτυχῶς τὸ πρόσωπον τοῦ Ναβάρ. Εὐτυχῶς, ὁ Τολβιάκ δὲν ἠδύνατο νὰ ἰδῇ αὐτὸν κλαίοντα.

— Σοῦ εἶπεν ὁ Πήγασος τί ἔλεγαν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν διὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Λουδοβίκου; ἠρώτησε, πειρώμενος νὰ καταστείλῃ τὴν λύπην του.

— Μάλιστα, μοῦ εἶπε πῶς τρέχουν κἀποια φῆμαι, ἀπήνητησεν ὁ Πιεδούσης μετὰ δυσκολίας. Εἰς τὸ σπίτι, καθὼς καὶ εἰς τὴν Ροκέταν, λέγουν πῶς ἂν ἀπορριφθῇ ἢ ἀναίρεσις, ἢ δουλειὰ θὰ χαλάσῃ... διότι ἡ ὑπόθεσις τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλὲτ ἔκαμε πολὺν κρότον μὲ τὰς ἐφημερίδας... καὶ ἀκόμη, διότι ὁ υἱὸς σας εἶνε ἓνας κύριος. Λέγουν μάλιστα πῶς ἂν τοῦ χαρίσουν τὴν ποινὴν, αὐτὸ θὰ κάμῃ νὰ φωνάξῃ ὁ κόσμος... θὰ φλυαρήσουν πῶς ὁ νόμος δὲν εἶνε ὅμοιος δι' ὅλους... καὶ ἄλλαις ἀνοησίες! Ἄν θέλουν ὁ νόμος νὰ εἶνε ὅμοιος, δὲν πρέπει νὰ σκοτώσουν ἓνα κατὰδικον ἐπειδὴ ἔχει εἰσοδήματα. Ἐπειτα τοὺς δύο τελευταίους καταδίκους τοὺς ἐλάφρωσαν τὴν ποινὴν των, καὶ τότε θὰ γείνουν τρεῖς κατὰ σειράν. Φαίνεται πῶς αὐτὸ δὲν γίνεται συχνά.

— Ὁραία δικαιοσύνη, ἡ ὁποία ἐξαρτᾷ τὴν ζωὴν ἐνὸς ἀνθρώπου ἐκ τῆς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον χάριτος, τῆς ὁποίας ἔτυχον οἱ πρὸ αὐτοῦ καταδικασθέντες, εἶπε μετὰ πικρίας ὁ κύριος Λεκὸκ.

Εἶτα ἐπανελάβε μετὰ φωνῆς πνιγομένης ἐκ τῆς συγκινήσεως:

— Πόσος καιρὸς νομίζουν ὅτι μᾶς μένει ἀκόμη;

— Ἐνας μῆνας, ἀρχηγέ, ἐψιθύρισεν ὁ Πιεδούσης. Ἐχομεν σήμερα πέντε Μαΐου... ἢ ἀναίρεσις δὲν θὰ δικασθῇ προτῆτερα ἀπὸ ταῖς πρώταις ἡμέραις τοῦ Ἰουνίου, ἐκτὸς ἂν...

— Τελείωσε.

— Ἐκτὸς ἂν δώσουν ἰδιαιτέρας διαταγὰς διὰ νὰ κάμουν γρήγορα οἱ δικασταὶ τοῦ Ἀκυρωτικοῦ. Ἡ ὑπόθεσις τοῦ γιαιτροῦ... τὴν ἔξυρετε... αὐτοῦ ποῦ ἐφαρμάκωσε μιὰ γυναῖκα, εἶνε τώρα καμμιὰ δωδεκαετῆς χρόνια... αὐτὴ ἐτελείωσε ἔπειτα ἀπὸ ὀκτὼ ἡμέραις...

— Ὀκτὼ ἡμέραι! ἐπανέλαβε φρικτῶν ὁ γέρων. Ὅχι... ὄχι... Ὁ Θεὸς δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ νὰ φονεύσουν τὸ παιδί μου, πρὶν κατορθώσω τὰ πάντα ὅπως τὸν σώσω... Διὰ μέσου τοῦ Πήγασος θὰ μανθάνῃς ὅ,τι συμβαίνει... ἂν ἐπιστεύσουν τὴν στιγ-

μὴν θὰ μὲ εἰδοποιήσῃς... θὰ γράψω εἰς τὸν Εἰσαγγελέα τῶν Ἐφεσῶν, θὰ ὑπογράψω μὲ ἄλλο ὄνομα, καὶ θὰ τοῦ ὑπόσχομαι ἀνακαλύψεις... ἢ ἐπιστολὴ θὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν... καὶ θ' ἀναγκασθοῦν νὰ περιμένουν τὴν ἀφιξίν ἐνὸς μάρτυρος, τοῦ ὁποίου ἢ καταθέσεις ἠμπορεῖ νὰ τὰ μεταβάλῃ ὅλα... θὰ κερδίσωμε μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον καιρὸν... καὶ ὁ καιρὸς εἶνε ἡ σωτηρία τοῦ Λουδοβίκου. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν θὰ τολμήσουν νὰ ὠθήσουν τὰ πράγματα, διότι καταλαμβάνουν ὅτι μένουν ἀκόμη ἀμφιβολία. Τὸ Ἀκυρωτικὸν δὲν δικάζει πρὸς μόνον ἐπὶ νομικῶν ζητημάτων, ἀλλὰ οἱ δικασταὶ οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν αὐτὸ εἶνε ἄνθρωποι, καὶ ἂν νείαι ἀποδείξεις ἐφανέρωσαν τὴν ἀθωότητα τοῦ Λουδοβίκου, θὰ ἠμποροῦσαν ν' ἀνακαλύψουν τοὺς ἐσφαλμένους τύπους τῆς διαδικασίας.

Ὁ Πιεδούσης εἶσαγα.

Ἐσκέπετο ὅπως ὁ γέρων Λεκὸκ, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι οὐδόλως ἐβανκαλιζέτο ὑπὸ ἀπατηλῶν ἐλπίδων, καὶ δὲν ἐπέμενε ὅτι ἦτο δυνατὸν ν' ἀποδειχθῇ ὅτι ὁ κατὰδικος δὲν ἦτο ἔνοχος.

— Μάλιστα, εἶπεν, ἐκ συγκαταβάσεως μᾶλλον ἢ ἐκ πεποιθήσεως, χρειάζεται ἓνας κτύπος ποῦ νὰ κάμῃ κρότον. Ἄν ἠμπορούσαμε, παραδείγματος χάριν, νὰ ζετρωπώσωμε κανένα μάρτυρα, ὁ ὁποῖος νὰ ὀρκισθῇ, πῶς εἰς τὸ σπίτι τῆς Ἀγγλίδος ἐπήγαινε ἓνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος δὲν ἦταν ὁ κύριος Λουδοβίκος, μήτε ὁ ἔμπορος ποῦ ἐσκότωσαν...

— Αὐτὸ δὲν θὰ ἀρκοῦσε. Τὸν μάρτυρα αὐτὸν δὲν θὰ τὸν πιστεύσῃ τότε κανεὶς, ἀφοῦ ἡ ἐτυμηγορία ἐξεδόθη.

— Ἀδιάφορον, ἂν ἠμποροῦσε νὰ εὗρεθῇ... Νά! ὁ καρβουνιάρης δὲν ἀνεγνώρισε τὸν κύριον Λουδοβίκον, μήτε τὴ γυναῖκά του. Καὶ μὲ ὅλα αὐτὰ κατέθεσαν ὅτι εἶδαν συχνὰ εἰς τὸ σπίτι τῆς Μαρίας Φασίτ ἓνα κύριον καλοφορεμένον. Ἡ δουλειὰ εἶνε νὰ τοὺς βάλωμε κατὰ πρόσωπον μὲ αὐτὸν τὸν κύριον.

— Ἀλλὰ πῶς; Ἄν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε ὁ δολοφόνος θὰ φυλαχθῇ καλὰ νὰ μὴ φανερωθῇ εἰς τὴν ὁδὸν Ἀρβαλέτ.

— Αὐτὸ εἶνε βέβαιον, ἀλλὰ ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ φέρῃ τὸν καρβουνιάρην εἰς τὰ μέρη ποῦ ἴσως τὸν ἀπαντήσῃ. Εἶνε μιὰ ἰδέα ποῦ ἔχω τώρα καὶ ὀκτὼ ἡμέραις, καὶ προχθές, ὅταν εὐγῆκα μὲ τὸ φυσικόν μου πρόσωπον, πῆγα καὶ συνωμίλησα μὲ τὸν Ὁβερνὸν ἐμπρὸς στὸ μαγαζὶ του, τὸν ἐκέρασα μάλιστα κ' ἓνα κρασί, καὶ τώρα εἶμεθα δυὸ καλοὶ φίλοι. Μιὰ ἀπ' αὐταῖς ταῖς ἡμέραις θὰ τοῦ προτείνω ἓνα μικρὸν περίπατο εἰς ταῖς ἀριστοκρατικαῖς συνοικίας... καὶ θὰ ἰδοῦμε.

— Δὲν λογαριάζω σχεδὸν τὴν τύχην, ἀπήνητησε μετὰ θλίψεως ὁ κύριος Λεκὸκ. Ἡ τύχη μᾶς ἐφάνη πάντοτε ἐναντία. Μὲ αὐτὸ δὲν θέλω νὰ εἶπω ὅτι σὲ συμβουλεύω νὰ μὴ βάλῃς εἰς ἐνέργειαν τὴν ἰδέαν σου, ἀλλὰ περιμένω καλλίτερον ἀποτέλεσμα ἀπὸ τὴν ἐστρατείαν, τὴν ὁ-

ποιάν ἤρχισα ἀπόψε, εἰσαχθεὶς εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Δίσνευ.

— Τὴν ἐρωμένην τοῦ Τολβιάκ. Μάλιστα, αὐτὴ πρέπει νὰ γνωρίζῃ πολλὰ δι' αὐτόν, καὶ βάζω τὸ χέρι μου στὴ φωτιά, πῶς δὲν εἶνε ἀσπροπρόσωπος. Πρῶτα, πρῶτα ἐξοδεύει πολλὰ χρήματα, καὶ κανεὶς δὲν ἔξερει ἀπὸ ποῦ τοῦ ἔρχονται αὐτὰ τὰ χρήματα, διότι εἰς τὴν ἀστυνομίαν δὲν τοῦ δίδουν τόσα πολλὰ διὰ νὰ περνᾷ τέτοια ζωὴ. Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ ξεκαθαρίσωμε, καὶ ἔχετε πολὺ δίκαιον νὰ χωθήτε μέσα στὴ συναναστροφή του. Νὰ σὰς ἐρωτήσω, ἀρχηγέ, δὲν ἐκατάλαβε τίποτε ἀπὸ τὸν μεταμφιεσμένον σας;

— Δὲν ὑπωπτεύθη ποτὲ ὅτι δὲν εἶμαι ὁ ἄρχων τῆς Βαχώρας.

— Εἶνε ἀλήθεια, πῶς πολὺ ἐπιτύχατε ἴσως Ἰνδὸς πρίγκιπας, πολὺ καλλίτερα ἀπὸ ἐμένα ὡς οἰκονόμος. Τὸ καρφάνι καὶ τὸ σαρίκι μοῦ πηγαίνουν κάπως, καὶ τὸ βάψιμον τοῦ προσώπου δὲν με ἐνοχλεῖ πολὺ. Ἐκεῖνο ὅμως ποῦ με στενοχωρεῖ εἶνε νὰ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ μὴ μιλῶ καὶ νὰ καπνίζω τὴν πίπα μου. Ὅμως βγάζω τὸ δίκηο μου, ὅταν εἶμαι μαζὺ με τὸν Πήγασον.

— Ἄκουσε, εἶπεν ὁ ψευδὴς Ναβᾶθ, ἐγὼ δὲν πηγαίνω τόσο μακριὰ ὅπως σύ. Δὲν κατηγορῶ τὸν Τολβιάκ, θέλω ὅμως νὰ μάθω ἀκριβῶς, διατί ἐπιθυμεῖ τόσο νὰ ἐπανεύρῃ τοὺς κληρονόμους τοῦ λοχαγοῦ. Αὐριοὺν θὰ δεχθῶ ἕνα μεσίτην, τὸν ὁποῖον ὑπεσχέθη νὰ μοῦ στείλῃ καὶ θὰ πληρώσω γενναίως τὰς ἐρεῦνας αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

— Ὅθι σὰς κοστίσῃ ἀκριβᾶ, ἀρχηγέ.

— Ἀδιάφορον. Ἡξέυρεις πολὺ καλά, ὅτι εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ ἐξοδεύσω καὶ τὸν τελευταῖόν μου ὀβολόν, ἐὰν ἡ χρεία τὸ καλέσῃ, διὰ νὰ σώσω τὸν Λουδοβίκον. Ἄλλως τε, προσέθεσεν ὑπομειδιῶν, ἀπόψε εἰς τὴν συναναστροφήν αὐτὴν τῆς Ἀγγλίδος ἐκέρδισα ἀρκετὰ διὰ τὰ πρῶτα ἔξοδα.

— Ὅ,τι πάρει κανεὶς ἀπὸ τὸν ἐχθρὸ εἶνε κέρδος, εἶπεν ἀποτόμως ὁ Πιεδούσης.

— Τὰς ἐρεῦνας θὰ τὰς διευθύνω ἐκ τοῦ πλησίον, καὶ θὰ με συνδράμῃς νὰ τὰς ἐπιτηρῶ. Δὲν εἶνε ἐπίσης ἀπίθανον ν' ἀποφασίσω νὰ συνδεθῶ με καμμίαν μυστικὴν φίλην τῆς Ἀγγλίδος. Μετὰ τὸ μέσον αὐτῆς θὰ μάθω πολλὰ πράγματα, πιστεύω δὲ ἰδίως, ὅτι θὰ μοὶ εἴπῃ ποῖα ἀκριβῶς εἶνε αὐτὴ ἡ Ἀραβέλα Δίσνευ, τὴν ὁποίαν ὁ Τολβιάκ ἀνεβίβασεν εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐταιριῶν τῆς ὑψηλῆς περιωπῆς.

Οὐδὲν σημείον ἐνθουσιασμοῦ ἐξεδήλωσεν ὁ Πιεδούσης εἰς τὰς λέξεις ταύτας. Οὐδόλως ἠδύνατο νὰ κατανοήσῃ τὴν ὑπάρχουσαν σχέσιν μεταξὺ τῆς κομψῆς συναναστροφῆς τοῦ ἀνεργετοῦ καὶ τοῦ κακουργήματος τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ. Δὲν ἐτόλμα εἰσεῖτι νὰ τὸ ἀνομολογήσῃ καθ' ἑαυτὸν, τῷ ἐφαίνετο ὅμως ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἐξέπεσεν ὀλίγον.

— Ἴδου ὅτι σὲ εἰδοποίησα, ἐπανέλαβεν ὁ γέρον Λεκὸκ, εἰς σὲ ἀνήκει τώρα νὰ ἐργασθῆς συνετῶς. Ἐχω κατὰ νοῦν

νὰ σ' ἐπιφορτίσω νὰ παρακολουθήσῃς τὸν ἀπεσταλμένον τοῦ Τολβιάκ, πρέπει ὅμως κατὰ πρῶτον νὰ ἴδῃς αὐριοὺν τὸν Πήγασον, τὸν ὁποῖον νὰ παρακαλέσῃς ἐκ μέρους μου, νὰ μηνύσῃ εἰς τὸν υἱόν μου ὅτι ἐργάζονται δι' αὐτόν καὶ τὸν παρακαλοῦν νὰ μὴ ἀποθαρρύνεται. Φοβοῦμαι πάντοτε μὴ κάμῃ κανὲν ἀπελπιστικὸν κίνημα.

— Ὡς δι' αὐτό, ἀρχηγέ, δὲν ἔχει κανένα φόβον, διότι ὑποβάλλεται εἰς τὸν κανονισμόν καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι. Τὴν ἡμέραν τοῦ βγαζοῦν τὸ δυναστικὸ ἐσωκάρδι, ἀλλὰ τοῦ τὸ βάζουν πάλιν τὴν νύκτα, καὶ δὲν τὸν ἀφίνουν ποτὲ μόνον. Ὅσον διὰ τὴν παραγγελίαν ποῦ μοῦ δίνετε, ὁ φύλακας τῆς Ροκέτας θὰ τὴν ἐκτελέσῃ. Αὐτὸς εἶνε καλὸ παιδί, καὶ ἐπῆρε με καλὸ μάτι τὸν κύριον Λουδοβίκον, καὶ θὰ ἔδιδε με εὐχαριστησί του τρεῖς μῆνας τὸν μισθόν του, ἂν ἤμπορῶσε νὰ τοῦ εἴπῃ τὴν εἶδησιν ὅτι ἔλαβε τὴν χάριν του.

— Δὲν θέλω χάριν, εἶπεν ὁ γέρον μετὰ φωνῆς εὐσταθοῦς, θέλω ἀπόφασιν ἐπανορθωτικὴν. Θέλω ὁ ἀληθὴς δολοφόνος τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ νὰ ὑποστῇ τὴν ἐπιβαλλομένην ποινήν του διὰ τὸ κακούργημα τὸ ὁποῖον ἔκαμε, θέλω ἐγὼ ὁ ἴδιος νὰ τὸν παραδώσω εἰς τὴν δικαιοσύνην. Διὰ τὰ συλλάβω δὲ αὐτόν, εἶνε ἀνάγκη πρὸ πάντων νὰ ἐπανεύρω τὸν βωβόν, τὸν ὁποῖον ὁ δολοφόνος αὐτὸς ἦ οἱ συνένοχοί του ἀφήρπασαν. Φθάνομεν εἰς τὸ «Μέγα Ξενοδοχεῖον»... οὔτε λέξιν πλέον.. Ἐγὼ γίνομαι πάλιν Ναβᾶθ τῆς Βαχώρας καὶ σύ Ἀλῆς. Αὐριοὺν, ἀφοῦ ἴδω τὸν ἀπεσταλμένον τοῦ Τολβιάκ, θὰ σοὶ εἴπω τί περιμένω ἀπὸ σέ.

ΣΤ'

Εἰς τὰς Ἰνδίας οἱ Ναβᾶθ ἐγείρονται ἀργά, ὁ δὲ πρὸ τινῶν ἡμερῶν καταλύσας εἰς τὸ «Μέγα Ξενοδοχεῖον» οὐδὲν παρήλαξεν ἐκ τῶν ἔξεών του. Ἐμενεν ἀόρατος μέχρι τῆς μεσημβρίας, ὁ δὲ πιστὸς Ἀλῆς, ὅστις ἐκοιμᾶτο πρὸ τῆς θύρας τοῦ δωματίου τοῦ ὕπνου, εἰς οὐδένα ἐπέτρεπε νὰ διέλθῃ τὸ κατώφλιον μέχρις οὗ ὁ αὐθέντης αὐτοῦ ἤθελεν ἐγερθῆ.

Τὸ φαγητὸν ἐκόμιζον οἱ ἄνθρωποι τοῦ ξενοδοχείου, οἵτινες ἀπεσύροντο, ἀφοῦ ἀπέθετον τὰ πινάκια ἐπὶ τῆς τραπέζης. Οἱ εὐγενεῖς Ἀσιανοὶ συνεθίζουσαν νὰ τρώωσι μόνοι, μόνος δ' ὁ μαῦρος οἰκονόμος ἦτο δεκτὸς νὰ ὑπηρετῇ τὸν ἄρχοντα τῆς Βαχώρας. Ὁ οἰκονόμος αὐτὸς ἔτρωγεν ἐκ τῶν περισσευμάτων, ἅτινα ἦσαν ἄφθονα, διότι ὁ Ζαφέρ διέταττε καθ' ἑκάστην φαγητὸν δι' ὀκτὼ ἀνθρώπων.

Ὅθεν, ὅτε ἄρχων καὶ ὁ θεράπων αὐτοῦ ἔζων οὕτως ἀμφοτέροι ἀπομεμονωμένοι, ὁ δὲ σχεδὸν μυστηριώδης βίος, ὃν διῆγον, ἐπέσυρον ἐπ' αὐτῶν τὸ σέβας τῶν οἰκετῶν τοῦ ξενοδοχείου.

Ἄλλως τε, οὐδέποτε ἐξήρχοντο πεζῇ. Τὸ ὄχημα, ὅπερ ὁ Ναβᾶθ εἶχεν ἐνοικιάσει, ἐρχόμενον, περιέμενεν αὐτοὺς πρὸ

πλαγίας τινος ἐξόδου τοῦ ξενοδοχείου, ὁ δὲ Ἀλῆς ἐλάμβανε θέσιν πλησίον τοῦ ὠραίου γέροντος, ὃν οἱ Παρισίνοὶ ἑθαύμαζον καθ' ἑκάστην εἰς τὰ Ἠλύσια Πεδία.

Ὅσακις ξένος τις παρουσιάζετο, ὅπερ συνέβαινε συχνάκις, διότι οἱ πλούσιοι ξένοι πολιορκοῦνται ἀδιακόπως ὑπὸ αἰτητῶν, ὁ Ἀλῆς, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, ἐλάμβανε τὸ ἐπισκεπτήριον, ἔφερεν αὐτὸ εἰς τὸν κύριόν του, καὶ ἐπανήρχετο, σιωπηλὸς πάντοτε, νὰ ζητήσῃ τὸ πρόσωπον, ὅπερ ἐπέθυμι νὰ εἰσαχθῇ.

Ἡ ἐθιμοτυπία αὕτη ἦτο ἀμετάβλητος, ὅπως καὶ τὸ πρόγραμμα τῆς ἡμέρας.

Ποίαν χρῆσιν ἡ Αὐτοῦ Ἰνδικὴ Ἐξοχότης ἔκαμεν τοῦ καιροῦ, ὃν δὲν ἀφιέρου εἰς τὸν ὕπνον καὶ εἰς τοὺς περιπάτους; Οὐδὲν περὶ τούτου ἐγνώριζον ἐν τῷ ξενοδοχείῳ, ἀλλ' οὔτε καὶ ἐφρόντιζον νὰ μάθωσι, διότι ἐντὸς τοῦ παγκοσμίου ἐκείνου ξενῶνος εἶνε εἰθισμένοι εἰς ὅλας τὰς ἰδιοτροπίας.

Ἐπέθετον ὅτι ὁ πρίγκιψ διῆγε τὸ πλεῖστον τοῦ καιροῦ τοῦ καπνίζων ἐντὸς δωματίου χακᾶ, ὃν εἶχε φέρει μετὰ τῶν ἀποσκευῶν του, καὶ τὸν ὁποῖον ὁ οἰκονόμος Ἀλῆς ἦτο ἐπιφορτισμένος νὰ διατηρῇ ἐν καλῇ καταστάσει.

Ἄλλ' ἠπατώοντο μεγάλως, διότι ἐὰν ὁ γέρον Λεκὸκ εἶχεν ἀγοράσει τὸ ἐργαλεῖον τοῦτο κατὰ τὸ ἐν Λονδίῳ ταξείδιόν του, ἔπραξε τοῦτο πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν ἵνα δώσῃ εἰς τὴν διαμονὴν του τύπον ἀνατολικόν. Οὐτ' αὐτὸς οὐτ' ὁ Πιεδούσης οὐδέποτε ἠγγίζον αὐτόν. Ὁ Πιεδούσης δὲν ἐκάπνιζεν ἢ πίπας ἐκ χύματος, ἐλυπεῖτο δὲ πολὺ, διότι τὸ πρόσωπον ὅπερ ὑπεκρίνετο ἠμπόδιζεν αὐτόν ν' ἀφεθῇ εἰς τὸ προσφιλὲς αὐτῷ ἐντρυφήμα. Ὁ κύριος Λεκὸκ ἐκάπνιζεν ἐνίοτε σιγάρον, θὰ εὐρίσκετο ὅμως εἰς ἀμηχανίαν ἂν ὑπεχρεῶτο νὰ κάμῃ χρῆσιν τοῦ τοσοῦτον προσφιλοῦς τοῖς ἀνατολίταις ἐργαλείου.

Περὶ τὴν τρίτην ὥραν μετὰ μεσημβρίαν τῆς ἐπαύριον τῆς ἐρεσπερίδος τῆς Ἀραβέλας Δίσνευ εἶχεν ἐγκλεισθῆ μετὰ τοῦ οἰκονόμου αὐτοῦ καὶ ἔδιδεν αὐτῷ τὰς ὁδηγίας του διὰ τὴν περιμενομένην ἐπίσκεψιν, ὅτε ἔκρουσαν τὴν θύραν τοῦ ἐνδικαιτήματος. Ὁ Πιεδούσης ἐγνώριζεν ὅ,τι ὤφειλε νὰ πράξῃ καὶ ἐπορεύθη ν' ἀνοίξῃ, ἐνῶ ὁ πατήρ τοῦ Λουδοβίκου ἐλάμβανε ἐφ' ἑνὸς διβανίου τὴν μεγαλοπρεπῆ στάσιν, τὴν ἀρμόζουσαν εἰς τὸν Ναβᾶθ τῆς Βαχώρας.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς, ὁ Πιεδούσης, ὅστις οὔτε λέξιν ἀπήντησε πρὸς τὸν ἐπισκέπτην, ἐρωτήσθησαν ἂν ἡ Αὐτοῦ Ἐξοχότης εὐηρεστεῖτο νὰ δεχθῇ ἄνθρωπον ἀποστελλόμενον ὑπὸ τοῦ κυρίου Τολβιάκ δὲ Τιντσεμβραί, ὁ Πιεδούσης, ἀτάραχος ὡς βωβὸς σεραγίου, ὠδήγησεν ἐντὸς τῆς αἰθούσης ἄτομον, ὅπερ δὲν συνέστηνον οὔτε ἡ ἐνδυμασία οὔτε ἡ φυσιογνωμία αὐτοῦ. Ἦτο εἰδεχθὴς γέρον, με πικρὸν πώγων, δασύτριξ, ρυτιδωμένος ὡς ἐψημμένον γῶμλον, καὶ πενιχρῶς ἐνδεδυμένος. Τὸ ἐπιχρῆματὸν του δὲν ἐφαίνετο κατεσκευασμένον δι' αὐτόν, ὁ τετριμμένος λαίμοδέτης

αὐτοῦ οὐδὲν ἴχνος λευκοῦ ὑφάσματος ἀφινε νὰ φαίνεται, ὁ δὲ φαῖος πῖλος δν ἐκράτει ἐν τῇ χειρὶ ἠρήθμει βεβαίως μακρὰς ὑπηρεσίας.

Δὲν ἐφάνετο οὔτε νέος οὔτε γέρον. Δὲν εἶχεν ἡλικίαν. Γενειάς, ἀδεξίως κεκαρμένη, ἐκάλυπτεν ὀλοσχερῶς τὸν πῶγωνα, τὰ χεῖλη καὶ τὰς παρεΐας, καὶ ἐπειδὴ ἐφόρει μεγάλη δίοπτρα, ἦτο ἀδύνατον νὰ διακρίνη τις τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ. Ἀνάστημα κυρτόν, ὦμοι καμπύλοι, καὶ κνήμαι σκαμβαὶ συνεπλήρουν τὸ ἀχαρι τοῦτο σύνολον.

Ὁ Ναβὰβ παρετήρει αὐτὸν μετὰ τοσαύτης προσοχῆς, ὥστε ἐλησμόνησε νὰ δεῖξῃ αὐτῷ διὰ νεύματος κάθισμα. Τῷ ἐφάνετο ἀορίστως πως ὅτι τὸ παραδόξον τοῦτο πρόσωπον θὰ ἔλαβεν ὑπ' ἐνοίκιον τὸν ἱματισμὸν του καὶ θὰ ὑπεκρίθη τὸ ὁποῖον ἔφερε πρόσωπον πρὶν παρουσιασθῆ εἰς τὸ «Μέγα Ξενοδοχεῖον».

Ἀποῦ εἰσήγαγεν αὐτόν, ὁ Πιεδούσης ἀπεσύρθη εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, ρίψας ἐπὶ τοῦ κυρίου τοῦ βλέμμα, ὅπερ ἐσήμαινε «Δυσπιστεῖτε».

— Πρίγκιψ, εἶπεν ὁ ἀπεσταλμένος μετὰ φωνῆς ὑποκόφου καὶ μὲ προφορὰν ἐλαφρῶς γερμανικὴν, ὀνομάζομαι Χόλτζ, καὶ εἶμαι ἀπεσταλμένος πρὸς ὑμᾶς ἐκ μέρου τοῦ κυρίου Τολβιάκ.

— Ναί, γνωρίζω, ἀπήντησεν ὁ κύριος Λεκὸκ δι' ὕφους ἡγεμονικοῦ. Καθίσατε.

Ὁ κύριος Χόλτζ ἐτοποθετήθη ἐπὶ τῆς ἀκρας μιᾶς ἔδρας, ἔθεσε τὸν πῖλον ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτοῦ, ἦντλησεν ἐκ πυξίνου ταμβακοθήκης ἀφθονον δόσιν ταμβακού, ἀπεμύθη θορυβωδῶς διὰ ρινομάκτρου μὲ ραβδώσεις καὶ ἤρχισεν οὕτως :

— Πρίγκιψ, ὁ κύριος Τολβιάκ μοὶ ἐξήγησε τί ἐπιθυμεῖτε. Ἡ ἐιδικότης μου εἶνε ἀκριβῶς ἡ ἀναζήτησις τῶν ἀπόντων καὶ τῶν ἐν ἀποκλήρωσι κληρονομιῶν. Εἶμαι ἐγνωσμένος ὅτι ἐπέτυχον εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῶν ἐργασιῶν ἀνέλπιστα ἀποτελέσματα. Πιστεύω λοιπὸν νὰ μὴ βραδύνω νὰ σᾶς φέρω εἰς θέσιν νὰ ἐκτελέσετε τὰς γενναίας προθέσεις σας ὑπὲρ τῶν κληρονομῶν τοῦ λοχαγοῦ Ὁ-Σολιβάν.

— Μοὶ εἶπον ὅτι πράγματι εἰσθε πολὺ ἱκανὸς ἄνθρωπος, εἶπεν ὁ Ἰνδός, ὅστις ἐζήτηε νὰ παρατείνῃ τὴν συνδιάλεξιν, ἵνα σπουδάσῃ ἐν ἀνέσει τὸν προστατευόμενον τοῦ Τολβιάκ.

— Εἶμαι ταχὺς εἰς τὰς ὑποθέσεις, ἐπανέλαβεν ὁ πράκτωρ, ὀφείλω δὲ νὰ σᾶς εἴπω, πρίγκιψ, ὅτι αἱ ἐνέργειαι τοῦ εἶδους τούτου κοστιζοῦν ἀκριβᾶ. Εἶνε τὰ ἔξοδα τῆς ἀνταποκρίσεως, ἡ ἀντιγραφὴ ἐγγράφων, ἡ ἀμοιβὴ τῶν πρακτόρων. Οὕτως, ἐσχάτως ἀκόμη, προκειμένου περὶ τῆς κληρονομίας Ρογέ, δὲν κατάρθωσα νὰ ἐπανεύρω τοὺς δικαιοῦχος ἢ ἀνασυνιστῶν τὴν ἐγγραφὴν εἰς τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία ὅλων τῶν Ρογέ τῆς Γαλλίας καὶ τῶν ἄλλων μερῶν. Τὸ ἐνδιαφερόμενον πρόσωπον εἶχε προπληρώσει ὅλα τὰ ἔξοδα.

— Αὐτὸ τὸ καταλαμβάνω, εἶπεν ὁ Ναβὰβ, παρατηρῶν τὸν τετριμμένον πῖλον τοῦ κυρίου Χόλτζ

Οὗτος ἠννόησε καὶ ἐξηκολούθησε μετ' ἀδιαφορίας :

— Ἡ Ἐξοχότης σας φρονεῖ ἴσως ὅτι εἶμαι πολὺ πτωχός, ὥστε νὰ μὴ δύναμαι νὰ καταβάλλω τ' ἀναγκαῖα χρήματα. Εἶνε ἀληθές ὅτι εἶμαι κακοφορεμένος, ἀλλ' εἶνε ἡ συνήθειά μου, διότι ἂν ἐνδυσθῶ κομψῶς δὲν θὰ μ' ἐκλάβουν ὡς ἄνθρωπον σπουδαῖον. Φορῶ τετριμμένα ἐνδύματα, διότι δὲν θέλω νὰ με συγγέωσι μὲ ἐκείνους, οἵτινες μεγαλοπιάνονται. Εἶμαι ὅμως, ἂν ὄχι πλοῦσις, τοῦλάχιστον εὐπορος, καὶ ἂν σᾶς ζητῶ νὰ προκαταβάλετε τὰ πρῶτα ἔξοδα, τὸ κάμνω, διότι δὲν θέλω ν' ἀλλάξω τὸ σύστημά μου. Ἐχω ὡς ἀρχὴν ὅτι ὁ πελάτης πρέπει νὰ πληρῶνῃ τὴν ἔναρξιν τῆς ἐπιχειρήσεως.

— Δὲν θὰ ἔχωμεν καμμίαν δυσκολίαν ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ, εἶπε μειδιῶν ὁ ἄρχων τῆς Βαχώρας. Ἡδύνασθε μάλιστα νὰ μὴ λάβετε τὸν κόπον νὰ κάμετε τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεώς σας, διότι ὁ κύριος Τολβιάκ μὲ προειδοποίησεν ὅτι οὐδέποτε ταξιδεύετε χωρὶς προμηθείας.

— Προμηθεῖαι εἶνε ἡ κυρία λέξις, θαυμάζω δὲ πόσον ἡ Ἐξοχότης σας γνωρίζει καλῶς τὴν γλῶσσάν μας.

— Τὴν ὀμιλῶ ἀπὸ τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας, εἰς δὲ τὸ Ποντιχερῆ, ὅπου ἐπέρασα τὴν ζωὴν μου, πάντοτε μὲ Γάλλους συναναστρεφόμεν. Ἀλλ' ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν ὑπόθεσίν μας. Διὰ νὰ τὴν ἀρχίσετε, σᾶς ἀρκοῦν δέκα χιλιάδες φράγκων; εἶπεν ὁ Ζαφέρ, λαμβάνων δέμα χαρτονομισμάτων εὐρισκόμενον ὑπὸ τὸ προσκεφάλιον τοῦ διβανίου, ἐφ' οὗ ἐκάθητο.

— Καλῶς, ἀπήντησεν ὁ κύριος Χόλτζ. Ἄλλωςτε, ὅταν τὸ ποσὸν αὐτὸ τελειώσῃ, θὰ σᾶς δώσω λογαριασμὸν τῆς χρήσεως αὐτοῦ, καὶ ἂν, ἕως τότε, δὲν ἔχω ἀκόμη κατορθώσει τι, θὰ δώσετε ἀκόμη ἐν συμπλήρωμα.

— Σύνφωνοι. Εὐαρεστήθητε κατὰ πρῶτον νὰ λάβετε τοῦτο.

Ὁ ἀπεσταλμένος ἔτεινε βιαίως τὴν χεῖρα ἵνα λάβῃ τὸ δέμα τῶν δέκα χιλιάδων φράγκων, προσηρμοσμένων διὰ μιᾶς βελόνης, ἀπαξ δ' ἔλαβεν αὐτὰ ἔσπευσε νὰ τὰ ἀποκρύψῃ ἐν τῷ θυλακίῳ τοῦ ἐπενδύτου αὐτοῦ. Ἐκτελῶν μετὰ θαυμασίας ταχύτητος τὰς δύο ταύτας κινήσεις, ἔκυψε τὴν κεφαλὴν, καὶ διὰ πρῶτην φορὰν ὁ Ναβὰβ ἠδυνήθη νὰ ἰδῇ ἄνωθεν τῶν καλυπτόντων αὐτοὺς διόπτρων τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ κυρίου Χόλτζ.

— Καλὰ, ἐσεκέθη. Τώρα γνωρίζω ποῦ νὰ βασισθῶ.

Καὶ εἶπεν ἡρέμα :

— Δύναμαι λοιπὸν νὰ ἐλπίσω ὅτι μετὰ τινα καιρὸν ἀπὸ σήμερον θὰ μοὶ φέρετε πληροφορίας περὶ τῶν συγγενῶν, ἀγνώστων ἄχρι τοῦδε, τοῦ καλλιτέρου φίλου τοῦ πατρός μου ;

— Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν, πρίγκιψ. Τὸ πρακτορεῖον, τὸ ὁποῖον διευθύνω, εἶνε οὕτω διοργανωμένον, ὥστε ἐπιτρέπει νὰ φθάσῃ τις ταχέως πρὸς τὸν σκοπὸν. Ἐχει διακλαδώσεις μὲ ὅλον τὸν κόσμον. Ἄλλως τε, ἔχω λόγους νὰ πιστεύω ὅτι

οἱ πλάγιοι ἀπόγονοι τοῦ μακαρίτου Ὁ-Σολιβάν κατοικοῦν εἰς τὴν Γαλλίαν ἢ τὴν Ἀγγλίαν. Μόνον, πρίγκιψ, πρὶν ἀρχίσω τὸ ἔργον, ἔχω ἐρώτησιν τινα νὰ σᾶς ἀπευθύνω.

— Καὶ ἐγώ, πρὶν σᾶς ἀπαντήσω, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σᾶς ἀφήσω διὰ μίαν στιγμὴν. Ἐχω διαταγὰς νὰ δώσω εἰς τὸν οἰκονόμον μου καὶ δὲν θέλω νὰ σᾶς ὑποβάλλω εἰς τὴν δυσαρέσκειαν ν' ἀκούσετε διάλογον εἰς ἰνδικὴν γλῶσσαν, ἐκ τοῦ ὁποίου οὔτε λέξιν θὰ ἐννοήσετε.

Εἰπὼν ταῦτα ὁ ἄρχων τῆς Βαχώρας ἠγέρθη, διήλθε βραδέως τὴν αἴθουσαν, καὶ μετέβη εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, χωρὶς νὰ λησμονήσῃ νὰ σύρῃ τὸν μοχλὸν τῆς συγκοινωνούσης θύρας.

Ὁ Ἀλῆς ἦτο εἰς τὴν θέσιν του, εὐθύς καὶ ἀκίνητος, ὅπως ἀρμόζει εἰς δούλον φρουροῦντα πρὸ τῆς θύρας τοῦ κυρίου του, ἀλλ' ἐτοιμὸς νὰ γείνη πάλιν Πιεδούσης, ἂν ἡ ὑπηρεσία τὸ ἀπῆτει.

Ὁ γέρον Λεκὸκ ἦλθε πρὸς αὐτόν καὶ κύψας εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ :

— Ἡξεύρεις ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ κατεργάρης ! τῷ λέγει.

— Κανένας ἄνθρωπος τοῦ Τολβιάκ, βέβαια ! ἀπήντησε χαμηλῇ τῇ φωνῇ ὁ πρῶτην ἀριθμὸς 29.

— Καλλίτερα ἀπ' αὐτό, παιδί μου, ἐπανέλαβεν ὁ ψευδῆς Ναβὰβ. Εἶνε αὐτὸς ὁ ἴδιος Τολβιάκ.

[Ἔπεται συνέχεια].

Χ. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

Εἰς τὸ προεσεξες :

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Αἰτήγημα

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΕ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Ἡ ἔκφρασις τῆς ἔλαβεν ἦθος περιφροντι καὶ τεταραγμένον.

— Δὲν μ' εὐχαριστεῖ πολὺ νὰ τὸ ὁμολογήσω, ἀπεκρίθη ὁ Ὁρατίος, καὶ ἐν τούτοις τὸ σκέπτομαι ... Ναί, φοβοῦμαι, ὅτι ἡ Χάρις ἔχει ἀπόκρυφόν τινα λόγον, ὅπως ἀναβάλλει τὸν γάμον μας, τὸν ὁποῖον δὲν δύναται ἢ δὲν θέλει νὰ ἐμπιστευθῇ οὔτε εἰς ἐμέ οὔτε εἰς ὑμᾶς.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἔκαμε κίνημα ἀκούσιον καὶ :

— Τί σᾶς κάμνει νὰ σκέπτεσθε τοῦτο; ἠρώτησε.

— Μίαν ἢ δύο φορὰς τὴν κατέλαβον δακρύουσαν. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ... ἐνίοτε δὲ ἀκόμη καὶ ὅταν ὀμιλῇ εὐθυμῶτατα ... αἰφνης παραλλάσσει τὸ χρῶμά της καὶ ἀπομένει σιωπηλὴ καὶ καταβεβλημένη. Πρὸ ὀλίγου ἀκόμη, ὅταν ἠγέρθη τῆς τραπέζης ... τὴν παρετηρήσατε ; μὲ προσέβλεψε διὰ βλέμματος τόσον παραδόξου ... ὡς ἐὰν ἔπασχε δι' ἐμέ ... τί σημαίνουν λοιπὸν ὅλα ταῦτα ;

Ἡ ἀπάντησις τοῦ Ὁρατίου, ἀντὶ νὰ ἀυξήσῃ τὴν κατ' ἀρχὰς ἐπὶ τοῦ θέματος ἀρκετὰ ζωντῶς ἐκδηλωθεῖσαν ἀγωνίαν τῆς Λαίδης Ζάνετ, ἐφάνη τὸν ἀντίον ὅτι ἀνεκούρισε τὴν γηραιὰν δεσποινίαν.

Ὅ,τι εἶχε παρατηρήσει ὁ Ὁράτιος, ἡ Λαίδη Ζάνετ τὸ εἶχε παρατηρήσει πρὸ αὐτοῦ.

— Τρελλὲ νεανία! εἶπεν, ὁ λόγος πάντων τούτων, ὅσα εἶπετε, εἶνε σαφέστατος. Ἡ Χάρις, πράγματι, ἀπὸ τινος χρόνου δὲν εἶνε ἐντελῶς καλὰ. Ὁ ἰατρός παρήγγειλεν ἀλλαγὴν ἀέρος καὶ θὰ τὴν παραλάβω μετ' ἐμοῦ.

— Θὰ μοὶ ἦτο εὐχαριστότερον, ἀντιπεν ὁ Ὁράτιος, νὰ τὴν παραλάβω ἐγὼ μετ' ἐμοῦ. Θὰ συγκατετίθετο ἴσως εἰς τοῦτο ἐν τέλει, ἐὰν μόνον ἠθέλητε ν' ἀσκήσητε ἐπ' αὐτῆς τὴν ἐπιρροήν σας. Θεωρεῖτε ἀρὰ γε μεγάλην τὴν παράκλησίν μου, ὅπως τὴν καταπέσητε; Ἡ μήτηρ καὶ αἱ ἀδελφαὶ μου τῇ ἐγραψαν, ἀλλ' αἱ ἐπιστολαὶ τῶν δὲν παρήγαγον οὐδὲν ἀποτέλεσμα. Ὡ! δότε μοι τὴν βεβαίωσιν τῆς πολυτιμοτέρας εὐνοίας σας... ὁμιλήσατέ της σήμερον μάλιστα!

Ἐσταμάτησε καὶ δραττόμενος τῆς χειρὸς τῆς Λαίδης Ζάνετ, τὴν ἐθλίψεν ἱκετευτικῶς:

— Ὑπῆρξατε πάντοτε τόσο καλὴ δι' ἐμέ, εἶπε μεθ' ἡδύτητος, θλίβων ἰσχυρότερον τὴν χεῖρα τῆς γηραιᾶς δεσποίνης, ἥτις ἔρριψεν ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα.

Ἦτο ἀδύνατον ν' ἀρνηθῆ τις, ὅτι ἐν τῇ φυσιογνωμίᾳ τοῦ Ὁρατίου Δεχόλτ ὑπῆρχε θέλητρον, ὅπερ ἦτο ἄξιον νὰ ἐφελευσθῆ εὐμενὲς βλέμμα.

Πλεῖσταί γυναικες θὰ ἐφθόνουν τὸ διαφανὲς τοῦ προσώπου του χρῶμα, τοὺς ζωντοτάτους ὀφθαλμούς του καὶ τὴν πλουσίαν ξανθὴν σαξωνικὴν κόμην του.

Οἱ ἄνδρες... καὶ κυρίως οἱ ἔμπειροι φυσιογνώμονες, θὰ διέκρινον ἴσως ἐν τῷ σχήματι τοῦ μετώπου του καὶ εἰς τὸ καμπύλον τοῦ ἄνω χείλους του, ἐνδείξεις πνεύματος, ἐστερημένου μὲν μεγαλείου καὶ ἐμπνεύσεως, εὐπροσίτου ὅμως εἰς προκαταλήψεις καὶ πεισμώνους ἐχομένου αὐτῶν πρὸς πάντα καὶ κατὰ πάντα.

Ἀλλὰ τὰ μειονεκτήματα ταῦτα, ἐπιμελέστατα ἀποκεχυμένα, δὲν προὔδιδοντο εὐχερῶς.

Ὁ Ὁράτιος ἐμάγευε γενικῶς τὰς γυναῖκας διὰ τῶν προσωπικῶν του προτερημάτων καὶ διὰ τῆς χαριέσεως ἀβρότητος τῶν τρόπων του.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ τὸν ἐλάτρευεν οὐ μόνον διὰ τὰ θέλητρα καὶ τὴν ἀξίαν του, ἀλλ' ἀκόμη καὶ λόγῳ παλαιῶν ἀναμνήσεων, ἃς τῇ ἀνεπόλει.

Ὁ πατὴρ τοῦ Ὁρατίου ὑπῆρξεν εἰς τῶν πολυαριθμῶν θαυμαστῶν της κατὰ τὴν νεότητά της, ἀλλ' αἱ περιστάσεις τοὺς εἶχον χωρίσει.

Ὁ γάμος τῆς Λαίδης Ζάνετ, ὑπῆρξεν ἔνωσις ἄγονος.

Ἐκτοτε, ὅταν παιδίον ἔτι, ὁ Ὁράτιος εἶχεν ἔλθει παρ' αὐτῆ κατὰ τὰς διακοπὰς, κατελήφθη ὑπὸ μουσικῆς φαντασιοπλη-

ξίας τόσοσ παραλόγου, τὴν ὁποῖαν δὲν ἠδύνατο νὰ ἐμπιστευθῆ εἰς ἀνθρωπίνην ὑπαρξίν· ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ὅτι ὤφειλε καὶ ἠδύνατο νὰ ἦτο υἱὸς της!

Ὅσον γραῖα καὶ ἂν ἦτο, ἐμειδία ἀκόμη θελκτικῶς... ἠσθάνθη δ' ὑπὲρ αὐτοῦ ἀδυναμίαν ἀληθοῦς μητρὸς, ὅταν ὁ νεανίας, λαβὼν τὴν χεῖρά της, τὴν ἱκέτευε νὰ λάβῃ ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τοῦ γάμου του.

— Πρέπει ἀληθῶς νὰ ὁμιλήσω εἰς τὴν Χάριτα; ἠρώτησε μετὰ τρυφερότητος καὶ γλυκύτητος τρόπων πολὺ διαφόρων ἐκείνων, οὗς εἰς τὰς συνήθεις περιστάσεις τῆς ζωῆς της ἐπεδείκνυεν.

Ὁ Ὁράτιος εἶδεν ὅτι εἶχε κερδήσει ὅ,τι ἐζήτηε.

Ἡ γέροντι οἱ ὀφθαλμοὶ του διηυθύνθησαν ἀπαξ ἔτι ἐναγωνίως πρὸς τὸ μέρος τοῦ θερμοκηπίου, ἐνῶ ἡ ὠραία μορφή του ἠκτινοβόλει ἐξ ἐλπίδος.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ, μὲ τὸ πνεῦμα πλήρες παλαιῶν ἀναμνήσεων καὶ μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ πατρὸς τοῦ Ὁρατίου ἐν τῇ φαντασίᾳ, τῷ ἔρριψε φευγαλέον βλέμμα ὑστατον... ἐστέναξεν ἀναμνηθεῖσα ἡμερῶν ἀρχαίων... καὶ συνελοῦσα εἰς ἑαυτὴν εἶτα:

— Ὑπάγετε εἰς τὸ καπνιστήριον, εἶπεν, ὠθοῦσα αὐτὸν πρὸς τὴν θύραν. Πηγαίνετε νὰ καλλιεργήσετε τὴν μάλλον εὐνοουμένην κακίαν τοῦ 19ου αἰῶνος.

Ὁ Ὁράτιος ἐπειράθη νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του.

— Πηγαίνετε νὰ καπνίσετε! τῷ ἀπεκρίθη ἐκείνη.

Μείνασα μόνη ἡ Λαίδη Ζάνετ ἔκαμεν ἕνα γύρον ἐντὸς τοῦ δωματίου καὶ ἐσχέθη ὀλίγον.

Ἡ δυσαρτέκεια τοῦ Ὁρατίου δὲν ἦτο ἀδικαιολόγητος· αἱ ἀναβολαὶ, αἵτινες τῷ παρενετίθησαν ἦσαν ἀνεξήγητοι.

Εἶτε ἡ Χάρις εἶχεν ἰδιαιτέρον τινα λόγον ὅπως ἀρίνη τὰ πάντα ἐν ἀναβολαῖς, εἶτε πράγματι συνεταράσσετο ὑπὸ τινος ἀνακρούσεως τῆς καρδίας καὶ νεωτέρων διαθέσεων, ἠττον εὐνοϊκῶν διὰ τὸν Ὁράτιον, ἦτο, τόσοσ κατὰ τὴν πρώτην, ὅσον καὶ κατὰ τὴν δευτέραν περίπτωσιν, ἀπαραιτήτων νὰ φθάσωσιν εἰς τελικὴν τινα ἐξήγησιν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου τοῦ γάμου. Ἡ δυσκολία ἐνέκειτο εἰς τὸ νὰ προσεγγίσωσι πρὸς τὸ σημεῖον τοῦτο, χωρὶς νὰ ψυχρανῶσι τὴν μνηστίην.

— Δὲν τὰς ἐννοῶ τὰς νεανίδας αὐτὰς τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, ἐσχέπετο ἡ Λαίδη Ζάνετ. Εἰς τὸν καιρὸν μου, ὅταν ἠγαπῶμεν νέον τινα, ἐστενοχωρούμεθα ἐξ ἀνυπομονησίας πότε νὰ τὸν νυμφευθῶμεν. Καὶ καλοῦσι τοῦτο αἰῶνα προόδου! Ἐνῶ ὤφειλον νὰ εἶνε μᾶλλον ἡμῶν ἀνυπόμονοι!

Καταλήξασα εἰς τὸ συμπέρασμα τοῦτο ἐκ τοῦ ἰδίου τρόπου τοῦ ἐκπέσειν, ἀπεφάσισε νὰ πειραθῆ πόσον ἴσχυεν ἡ ἐπιρροή της καὶ νὰ ἐμπιστευθῆ εἰς τὴν ἐμπνευσί τῆς στιγμῆς, ὅπως τὸ πράξῃ ὑπὸ τὰς ὅσον ἦτο δυνατόν εὐνοϊκώτερας συνθήκας.

— Χάρις! ἐφώνησε, πλησιάζουσα πρὸς τὴν θύραν τοῦ θερμοστέγου.

Τὸ ὑψηλὸν καὶ εὐστροφὸν ἀνάστημα τῆς Χάριτος ἐν τῇ φαῖξ περιβολῇ της, ἀνεφάνη οἰονεὶ διολισθαίνον, ἐνῶ τὸ πλάγιον τῆς μορφῆς της διεγράφετο ἐπὶ τοῦ φυλλώματος.

— Μ' ἐκάλεσεν ἡ κυρία;

— Μάλιστα· ἔχω νὰ σὰς ὁμιλήσω.

Ἐλθετε καὶ καθήσατε ἐδῶ.

Εἰπούσα τὰς λέξεις ταύτας, ἡ Λαίδη Ζάνετ διηυθύνθη πρὸς τὴν ἀνάκλιτρον καὶ ἔσυρε νὰ καθήσῃ πλησίον της τὴν δεσποινίδα τῆς ἀκολουθίας της.

— Εἶσθε πολὺ ὠχρὰ σήμερον, τέκνον μου, τί ἔχετε;

Ἡ Μέρση, ἡ ὑποβολιμαία Χάρις, ἀνεστέναξε μετὰ μεγίστης ἀποθαρρύνσεως.

— Δὲν εἶμαι τόσοσ καλὰ, ἀπεκρίθη αὐτῇ. Ὁ ἐλάχιστος θόρυβος μὲ καμνεὶ νὰ φρίσω. Αἰσθάνομαι ἐμαυτὴν ὅλως ἐξηνητλημένην ἐκ κοπώσεως καὶ ὅταν μόνον περιπατήσω ἐντὸς τοῦ θαλάμου.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ τὴν ἐκτύπησε μετ' οἰκειότητος ἐπὶ τοῦ ὄμου.

— Πρέπει νὰ δοκιμάσωμεν ἀλλαγὴν ἀέρος καὶ τόπου. Ἀλλὰ ποῦ νὰ ὑπάγωμεν;... Ἐπὶ τῆς ξηρᾶς ἢ διὰ θαλάσσης νὰ ταξιδεύσωμεν;

— Ἡ κυρία εἶνε ἀπίρως καλὴ πρὸς ἐμέ.

— Ποτὲ δὲν κατορθῶνει τις νὰ εἶνε ὅσον πρέπει καλὸς διὰ σέ.

Ἡ Μέρση ἐφρικίασεν, αἰφνιδία δ' ἐπαγωγὸς ἐρυθρότης διεχύθη ἐπὶ τῶν ὠχρῶν παρειῶν της.

— Ἀχ! ἀνέκραξε μετ' ἀκουσίου κινήματος, ἐπαναλάβετέ το... ἐπαναλάβετέ το...

Νὰ τὸ ἐπαναλάβω; ὑπέλαβεν ἡ Λαίδη Ζάνετ μετ' ἐκπλήκτου βλέμματος.

— Μάλιστα!... μὴ πιστεύσητε ὅτι εἶμαι πολὺ φίλαυτος... πιστεύσατε μᾶλλον ὅτι ἔχω ὀλίγην μόνον ματαιότητα. Δὲν δύναμαι νὰ σὰς ἀκούω νὰ ἐπαναλαμβάνετε τόσοσ συχνὰ ὅτι ἐφθάσατε νὰ μὲ ἀγαπᾶτε. Αἰσθάνεσθε ἀληθῶς εὐχαριστήσιν τινα ὅτι μὲ εἰσηγάγετε εἰς τὸν οἶκόν σας; Προσηνέχθη ἀρὰ γε ἀρκετὰ καλῶς ἀφ' ἧς εἶμαι μεθ' ὑμῶν;

Εἰς τοὺς ἰδίους αὐτῆς ὀφθαλμούς ἡ μόνη συγγνώμη διὰ τὴν βδελυρὰν πράξιν, ἧς ἦτο ἔνοχος... ἦτο ἡ καταφατικὴ ἀπάντησις, ἣν ἡ Λαίδη Ζάνετ ἔμελλε νὰ τῇ δώσῃ.

Ἡ ψευδῆς Χάρις ἐπεθύμει ν' ἀκούη, ὅτι ἡ γυνίκα Χάρις δὲν θὰ ἦτο μᾶλλον αὐτῆς εὐπροσδεκτοτέρα εἰς τὸ μέγαρον Ρόυ.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ κατενύγη βαθύτατα καὶ συγχρόνως ἀπασχολήθη εὐαρέστως ἀπὸ τοῦ κυρίου ζητήματος ἐκ τῆς ὅλως παραδόξου ἐπικλήσεως ταύτης, ἣν ἡ νεανὺς ἀπήλυθεν εἰς τὴν ἐκτίμησιν της.

— Ἐὰν προσηνέχθητε ἀρκετὰ καλῶς;.. ἐπανέλαβεν. Ἀλλά, ἀγαπητῆ μου, ὁμιλεῖτε ὡς παιδίον.

Ἀρῆκε τὴν χεῖρά της ἐπὶ τοῦ βραχίονος τῆς Μέρσης μετὰ θεραπευτικοῦ κινήματος, καὶ ἐξηκολούθησε μὲ σοβαρότερον τόνον:

Ζ'

Ἔρχεται.

— Δὲν ἀρκεῖ μόνον, Χάρις, νὰ εἶπω ὅτι εὐλογῶ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν εἰσήλθετε ἐνταῦθα κατὰ πρώτην φοράν. Νομίζω ὅτι δὲν θὰ ἡδυνάμην νὰ σὰς ἡγάπων περισσότερο ἐὰν εἶσθε ἰδία μου θυγάτηρ.

Ἡ Μέρση ἔστρεψε ζωηρῶς τὴν κεφαλὴν, οἰονεὶ θέλουσα ν' ἀποκρύψῃ τὸ πρόσωπόν της.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ, ἥτις ἐξηκολούθει νὰ κρατῆ τὸν βραχίονά της, ἠσθάνθη αὐτὸν τρέμοντα.

— Τί ἔχετε; ἠρώτησεν, ἐπανερχομένη εἰς τὸ σύνθηδες ἀπότομον ὕφος της.

— Δὲν ἔχω τίποτε! . . . Εἶμαι μόνον βαθύτατα εὐγνώμων πρὸς τὴν κυρίαν. . .

Τοὺς λόγους τούτους ἐπρόφερε μὲ τόνον καταβεβλημένον καὶ διὰ φωνῆς τρεμούσης, κρατοῦσα ταπεινωμένον τὸ μέτωπόν της.

— Τί εἶπον λοιπόν, ὅπερ νὰ τὴν ἐτάραξε τόσο; ἠρώτα ἑαυτὴν ἡ γηραιὰ δέσποινα. Μήπως ἔχει σήμερον προδιάθεσιν εἰς συγκινήσεις; Ἐὰν ἔχη οὕτως, ἰδοὺ πράγματι ἡ καταλληλοτέρα στιγμή νὰ τῆς εἶπω μίαν λέξιν περὶ τοῦ Ὁρατίου.

Μὴ ἀπομακρυνόμενη λοιπόν ποσῶς τοῦ θαυμασιῶς ἐπικαίρου σχεδίου της, ἡ Λαίδη Ζάνετ ἔφθασεν εἰς ὃ σημεῖον ἐπόθει νὰ φθάσῃ, ἀφοῦ ἔλαβε πάσας τὰς ἀναγκαζούσας προφυλάξεις, ὅπως λάβῃ ἀπροφάσιστον ἀπάντησιν.

— Διάγομεν τόσον εὐάρεστον βίον ὁμοῦ ἀμφοτέραι, ὑπέλαβεν, ὥστε θὰ ἦτο λίαν ὀδυνηρὸν τόσον διὰ τὴν μίαν ὅσον καὶ διὰ τὴν ἑτέραν ἐξ ἡμῶν, ἐὰν ἐστέρωμεν ἀλλαγὴν τινα εἰς τὸν τερπνὸν τοῦτον βίον. Ἐν τῇ ἡλικίᾳ μου μάλιστα, ἐγὼ, θὰ ὑποφέρω πλειότερον. Naί, τί θ' ἀπογίνω, Χάρις, ὅταν φθάσῃ ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν θὰ δεῆσῃ νὰ χωρισθῶ τῆς θετῆς μου θυγατρὸς;

Ἡ Μέρση ὑπέστη δευτέραν φρικίαν, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ της ἐπληρώθησαν δακρύων.

— Διὰ τίνα λόγον θὰ σὰς κατελίμπανον; ἠρώτησε περιλύπως.

— Τὸν γνωρίζετε κάλλιστα! ἀνέκραξεν ἡ Λαίδη Ζάνετ.

— Ἀληθῶς ὄχι! Γνωρίσατέ μοι τον, σὰς παρακαλῶ.

— Ἐρωτήσατε τὸν Ὁρατίον νὰ σὰς τὸν εἶπῃ.

Ἡ τελευταία αὕτη περίφρασις ἦτο κατηγορηματικωτάτη.

Ἡ Μέρση ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν ἐκ νέου καὶ ἤρχισε νὰ τρέμῃ.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ τὴν θεώρει μετ' αὐξούσης ἐκπλήξεως.

— Συνέβη καμμία δυσάρεσκεια μεταξύ ὑμῶν καὶ τοῦ Ὁρατίου; ἠρώτησεν.

— Ὁχι!

— Γνωρίζετε τὴν καρδίαν σας, ἀγαπητόν μου τέκνον. Βεβαίως δὲν ἐνεθαρρύνετε τὸν Ὁρατίον χωρὶς νὰ τὸν ἀγαπάτε;

— Ὁχι!

— Καὶ ἐν τούτοις . . .

Πρώτην ταύτην φοράν, ἀφ' ἧς ἐγνωρίσθησαν, ἐτόλμησεν ἡ Μέρση νὰ διακόψῃ τὴν εὐεργετιδὰ της.

— Ἀκριβῆ μου, κυρία Λαίδη Ζάνετ, εἶπε, δὲν βιάζομαι νὰ νυμφευθῶ. Ἐχομεν ἀρκετὸν καιρὸν πρὸ ἡμῶν ὅπως ἀσχοληθῶμεν περὶ τοῦ ζητήματος τούτου. Ἄλλο τι βεβαίως θὰ ἔχετε νὰ μοι εἴπητε; . . .

Δὲν ἦτο εὐκόλον νὰ διακόπη τις τὴν ὀμιλίαν τῆς Λαίδης Ζάνετ· εἰς τὸ τελευταῖον ὅμως ζήτημα τοῦτο ἐβυθίσθη εἰς σιγὴν.

Μεθ' ὅσα εἶχον συμβῆ, ἰδοὺ ὅτι ἡ νεαρὰ δεσποινὴς τῆς ἀκολουθίας της ἐφαίνετο μὴ ἔχουσα τὴν ἐλαχίστην ὑπόνοιαν περὶ τοῦ ἀντικειμένου, περὶ οὗ ἐμελλον νὰ συεννοηθῶσιν ὁμοῦ.

— Ἀπὸ τί εἶνε πλασμένοι λοιπὸν αἱ νεάνιδες τῆς ἐποχῆς αὐτῆς; ἐσκέφθη ἡ γηραιὰ δέσποινα, ἐκ βάσσεως πλανωμένη καὶ ὅλως ἀμηχανοῦσα περὶ τοῦ πρακτέου.

Ἡ Μέρση, ἀφ' ἑτέρου, ἀνέμενε μετὰ πληρεστάτης ἀπαθείας, ἥτις ἠῤῥξανε καθ' ὑπερβολὴν τὰς δυσχερείας τῆς θέσεως τοῦ ζητήματος.

Ἡ σιγὴ αὕτη ἠπέλει νὰ περιαγάγῃ τὴν συνεννόησιν εἰς πρόωρον καὶ ἀπροσδόκητον ἀποτέλεσμα . . . ὅτε ἡ θύρα τῆς βιβλιοθήκης ἠνοιχθῆ καὶ εἰσῆλθε θεράπων κρατῶν ἀνὰ χεῖρας ἀργυροῦν δίσκον.

Ἡ ἀνυπομονησία ἤρχιζεν ἤδη νὰ καταλαμβάνῃ τὴν Λαίδη Ζάνετ καὶ ἐδράξατο ἀπλήστως τῆς παρουσιασθείσης ἀπασχολήσεως. Ὁ δυστυχῆς οὗτος ὑπῆρέτης ἐμελλε νὰ γίνῃ τὸ θῦμά της.

— Τί θέλεις; ἠρώτησεν ἀποτόμως. Δὲν σ' ἐκάλεσα.

— Μία ἐπιστολή, κυρία. Ὁ κομιστῆς ἀναμένει τὴν ἀπάντησιν, εἶπεν οὗτος παρουσιαζὼν τὸν δίσκον μετὰ τῆς ἐπιστολῆς καὶ ἀποσυρόμενος ἀμέσως.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἀνεγνώρισε τὸν γραφικὸν χαρακτήρα τῆς ἐπιγραφῆς.

Νέα ἐκπλήξις.

— Συγχαρησάτέ με, ἀγαπητέ μου, εἶπεν αὕτη σταματῶσα, μετὰ τῆς ἀκροατικῆς ἐκείνης λεπτότητος τῶν ἀρχαίων χρόνων, πρὶν ἢ ἀνοιξῇ τὴν ἐπιστολήν.

Ἡ Μέρση ἔκαμε κίνημά τι καὶ διηθύνθη πρὸς τὴν ἑτέραν ἄκραν τοῦ δωματίου.

Σχεδὸν ἐμάντευσεν ὅτι ἡ ἀφιξις τῆς ἐπιστολῆς ταύτης ἐσημεῖον κρίσιν ἐν τῷ βίῳ της.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἔθεσεν ἐπὶ τῆς ρινὸς της τὰ ὀμματοῦάλιά της.

— Παράδοξον! πότε ἐπέστρεψεν ἡδη! εἶπεν ὑψηλοφώνως καθ' ἑαυτήν, ρίπτουσα τὸν φακελλὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ὁ γράφας τὴν ἐπιστολήν ἦτο ὁ ἠύλογημένος σωτήρ, ὁ ἀνθρωπος, ὃν ἡ θεία Πρόνοια εἶχεν ἀποστείλει ποτὲ εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Ἀσύλου πρὸ τῶν μετανουσοῦν ἀμαρτωλῶν.

Ἡ ἐπιστολή περιεῖχε τὰς ἐπομένας γραμμὰς:

« Ἀγαπητὴ μοι θεία,

Ἰδοὺ ἐγὼ ἐπιστρέφας εἰς Λονδίον πρὸ τοῦ ὀρισθέντος χρόνου. Ὁ φίλος μου Ἐπίσκοπος ἐσυντόμεισε τὰς διακοπὰς καὶ ἐπανάλαβε τὴν εἰς τὰς ἐπαρχίας ἄρρησιάν του. Φοβοῦμαι ὅτι θὰ μὲ μεμφήτε, ὅταν μάθετε τοὺς λόγους, οἵτινες τὸν ἐβίασαν νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν ἐπάνοδόν του. Ὅσον ταχύτερον δυνθῶ νὰ κάμω τὴν ἐξομολογήσιν μου, μετὰ τοσοῦτο περισσοτέρας εὐχαριστήσεως θέλω τὸ πράξει. Ἐπὶ πλέον, ἔχω ἰδιαιτέρον τινα λόγον, ὅπως σὰς ἴδω τὸ ταχύτερον. Δύναμαι νὰ ἐξακολουθῆσω τὴν ἐπιστολήν μου; Καὶ δύναμαι νὰ σὰς συστήσω μίαν κυρίαν . . . μίαν ἐντελῶς ξένην, πρὸς ἣν αἰσθάνομαι ἐνδιαφέρον; Ἐῖπατε ναί, σὰς παρακαλῶ, διὰ τοῦ κομιστοῦ, καὶ θέλετε ὑποχρεῖσαι ἀκριῶς τὸν ἀφωσιωμένον ἀνεψιὸν σας

« Ἰούλιον Γκράβυ. »

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἀνέγνωσεν ἐκ δευτέρου καὶ μετὰ δυσπιστίας τὴν φράσιν τῆς ἐπιστολῆς, ἥτις ἐμνημόνευε τὴν «κυρίαν».

Ὁ Ἰούλιος Γκράβυ ἦτο ὁ μόνος ἐπιζῶν ἀνεψιὸς της, υἱὸς περιηλιμένης ἀδελφῆς της, ἣν εἶχεν ἀπολέσει.

Δὲν κατεῖχεν ὑπέροχον θέσιν ἐν τῷ πνεύματι τῆς θείας του . . . ἥτις ἠσθάνετο ζωηροτάτην ἀποστροφὴν κατὰ τῶν πολιτικῶν καὶ θρησκευτικῶν φρονημάτων του, ἀλλὰ ὁμοιάζε τῆς μητρὸς του.

Ἡ ὁμοιότης αὕτη συνηγόρει ὑπὲρ αὐτοῦ παρὰ τῇ γηραιᾷ δεσποινῇ, ἥτις ἠσθάνετο ἄλλως τε μυχιάν τινα ὑπερφηάειαν διὰ τὴν πρώϊμον διασημότητα τοῦ νέου κληρικοῦ ὡς συγγραφέως καὶ ἱεροκήρυκος.

Αἱ ἰδιότητές του αὐταὶ ἦσαν ἐλαφρυντικαὶ περιστάσεις διὰ τὴν ἀποστροφὴν τῆς θείας.

Εἰς ταῦτα προσθετέον καὶ τὴν ἀκατάβλητον ἰλαρότητα τοῦ Ἰουλίου.

Ὅθεν ἡ θεία καὶ ὁ ἀνεψιὸς εὐρίσκοντο εἰς εὐάρεστος ὁμαλὰς σχέσεις.

Ἐξαιρέσει τῶν «μισητῶν φρονημάτων του», ὡς τ' ἀπεκάλει, ἡ Λαίδη Ζάνετ ἠσθάνετο ἐνδιαφέρον τι ὑπὲρ τοῦ Ἰουλίου.

Ἐδοκίμασε λοιπὸν ποιᾶν τινα περιέργειαν περὶ τῆς μυστηριώδους «κυρίας», περὶ ἧς ὠμίλει ἐν τῇ ἐπιστολῇ του.

Εἶχε λοιπὸν ἀποφασίσει νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν κόσμον;

Εἶχεν ἤδη κάμει τὴν ἐκλογὴν του;

Εἰς τὴν φυσιογνωμίαν τῆς Λαίδης Ζάνετ ἐζωγραφήθη ποιά τις ἀμφιβολία.

Αἱ ἐλευθέραι ἰδέαι τοῦ Ἰουλίου δὲν ἦσαν ἱκαναὶ νὰ τὸν ὠθήσωσιν εἰς οἰκονομικὰ ἀφροσύνην;

Ἡ θεία ἔκυψε τὴν κεφαλὴν δυσσιώνως καὶ ταυτοχρόνως ἐγεγρεῖσα διηθύνετο πρὸς τὴν θύραν τῆς βιβλιοθήκης.

— Χάρις, εἶπε στραφεῖσα πρὸς τὴν νεαράν φίλην της, ἔχω νὰ γράψω μίαν λέξιν εἰς τὸν ἀνεψιὸν μου. Ἐπανέρχομαι ἀμέσως.

Ἡ Μέρση ἐπλησίασεν αὐτὴν ζωηρῶς μετ' ἀναφωνήσεως ἐκπλήξεως:

— Εἰς τὸν ἀνεψιὸν σας; ἐπαλέαβεν. Ἡ κυρία ποτὲ δὲν μοι εἶχεν εἶπει ὅτι ἔχει ἀνεψιόν.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἤρχισε νὰ γελά.

— Ὄφειλα νὰ εἶχον τὸ ὄνομά του ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῆς γλώσσης μου πολλάκις,

CATULLE MENDÈS

ΕΙΣ ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟΝ

Ἰσπανικὸν διήγημα.

Γρ. Δ. Ξενοπούλου

ἐπανελάθεν. Ἄλλὰ ... εἶχομεν τόσας ὁμιλίας. . . . Καί, διὰ τὸ ὁμολογήσω τὴν ἀλήθειαν, ὁ ἀνεψιός μου δὲν εἶνε ἐκ τῶν εὐνοουμένων μου ἀνεψιῶν θεμάτων ὁμιλίας. Δὲν δύναμαι νὰ εἶπω ὅτι δὲν τὸν ἀγαπῶ, ἀλλ' ἀποστρέφομαι τὰς ἀρχάς του, ἀγαπητῆ μου ἰδοῦ τὸ πᾶν. Ἐν τούτοις θὰ δυνηθῆτε ἢ ἰδιά νὰ σχηματίσητε τὴν περὶ αὐτοῦ γνώμην σας, διότι θὰ ἔλθῃ νὰ μὲ ἴδῃ σήμερον. Περιμεῖνάτε με ἐνταῦθα, ἔχω ἀκόμη νὰ σᾶς εἶπω σχετικῶς πρὸς τὸν Ὀράτιον.

Ἡ Μέρση ἤνοιξε πρὸ αὐτῆς τὴν θύραν τῆς βιβλιοθήκης, τὴν ἐπανεκλείσε δὲ μόλις ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐξῆλθε, καὶ ἤρξατο νὰ βαδίξῃ κατὰ μῆκος καὶ πλάτος τοῦ δωματίου βυθισμένη εἰς σκέψεις.

Μήπως τὸ πνεῦμά της ἦτο ἀπησχολημένος μὲ τὸν ἀνεψιὸν τῆς Λαίδης Ζάνετ ;
"Ὀχι !

Ἡ Λαίδη εἶχε ταχύτατα ὁμιλήσει περὶ τοῦ συγγενοῦς της καὶ δὲν εἶχε προφέρει τὸ ὄνομα, τὸ ὅποιον τόσον συνεχῶς ἤρχετο ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῆς γλώσσης της ἀπὸ τριῶν μηνῶν.

Ἡ Μέρση λοιπὸν ἠγνώνει καθ' ὅλοκληρίαν, ὅτι ὁ ἱεροκῆρυξ τοῦ Ἀσύλου καὶ ὁ ἀνεψιός της εὐεργετιδὸς της ἦσαν ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον.

Ἡ ψυχὴ της ἄλλως τε ἦτο πλήρης τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐκ τῆς ἠδύτητος τοῦ φιλοφρονήματος, τὸ ὅποιον ἡ Λαίδη Ζάνετ τῷ εἶχεν ἀπευθύσει ἐν ἀρχῇ τῆς συνδιαλέξεώς των.

« Δὲν ἀρκεῖ, Χάρις, νὰ εἶπω, ὅτι εὐλογῶ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἤλθετε ἐνταῦθα διὰ πρώτην φοράν ».

Ἡ ἀνάμνησις τῶν λόγων τούτων ἦτο οἰονεὶ βάλσαμον διὰ τὸ καταπεπονημένον πνεῦμα τῆς Μέρσης.

Οὐδ' ἡ γνησία αὐτῆ Χάρις Βράδον δὲν θὰ ἠξιοῦτο βεβαίως γλυκυτέρου ἐπαίνου...

Σχεδὸν ταυτοχρόνως ἡ συνείδησις τῆς Μέρσης ἐξανέστη.

Φρικίασις αἰφνιδία κατέλαβε τὴν νεάνιδα, ἀναλογιζομένη ὅποια ἐπιτυχία ἔστανε τὸ θρασὺ ψεῦδος της.

Ἡ συναίσθησις τῆς καταπτώσεώς της οὐδέποτε τόσον πικρῶς εἶχεν ἀναπαρσταθῆ εἰς τὴν φαντασίαν της, ὅσον τὴν στιγμήν ἐκείνην.

"ὦ ! ἐὰν μόνον ἠδύνατο νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν ! ...

Καὶ ἐὰν, ἀφοῦ τὴν ὠμολόγει, ἠδύνατο νὰ ἐξακολουθῆ ν' ἀπολαμβάνῃ ἀμερίμως καὶ ἐντίμως τὴν ὥραιαν ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς Λαίδης Ζάνετ ζωὴν ;

Πόσῃν θὰ ἠσθάνετο χαράν, πόσῃν ὑπερήφανον ἀγαλλίασιν, πόσῃν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὴν Λαίδην Ζάνετ !

Ἐὰν ἐξωμολογεῖτο, ἠδύνατο νὰ ἐμπιστευθῆ εἰς τὸ ἔρεισμα τῆς μέχρι τοῦδε ἀξιαγάστου συμπεριφορᾶς της, ἐκλιπαροῦσα τὴν εὐνοίαν τοῦ νὰ τύχῃ συγγνώμης ;

"Ὀχι ! ... ὅποια ἀφροσύνη ! ... ὅποια χίμαιρα ... "Ὀχι ! ὄχι !

[Ἐπεται συνέχεια].

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΟΝΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ « Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα », κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογισομένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι « Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων » τῶν ἐτῶν Α', Β', Γ' καὶ Δ' δεδεμένοι στερεωτάτα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν « Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων » τοῦ Α' Β' καὶ Γ' ἔσιους πρὸς λεπτά 20 ἕκαστον, τοῦ δὲ Δ' πρὸς λεπτά 10.

Ι. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

τὰ τοσοῦτον ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ τύπου ἐπιανεθῆνα, καὶ ὑπὸ τοῦ ὠραίου καὶ ἡμετέρου φύλου ἀπλήστως ἀναγινωσκόμενα καὶ περιπαθῶς ἀδόμενα

ΣΧΕΔΟΝ ΕΞΗΝΤΑΗΘΗΣΑΝ

"Ὅσαι καὶ "Ὅσοι δὲν τ' ἀνέγνωσαν. ἄς σπεύσωσιν ν' ἀποκτήσωσιν αὐτά.

ΟΛΙΓΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΜΕΝΟΥΝ ΕΤΙ

Κρίμα νὰ μὴ τάχῃ κανεῖς ! Γρήγορα θὰ μετανοιώσῃ.

Τὰ ὀλίγα αὐτὰ ἀντίτυπα εὐρίσκονται καὶ πωλοῦνται ἐν τῷ Γραφείῳ τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, ἀντὶ δραχ. 3 ἀδελφὰ καὶ 4 χρυσόδετα.

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

« Ἡ Πλωτὴ Πόλις » μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν. . . . . δρα. 1 (1,20)
« Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων », μυθιστορία Βικτωρος Ουγγώ, μετάφρασις I. Καρασσούσα τόμοι 2) . . . . . δρα. 4 (4,30)
« Αἱ τίμαι γυναῖκες » διήγημα ὑπὸ Adeeme Achard . . . . . Λεπτ. 75[90]
« Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιο: Πανίνης », μυθιστόρημα θραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας . . . . . Δραχ. 2 [2,20]
« Ὑπατία », μυθιστορία ἱστορικὴ ὑπὸ Charles Kingsley [τόμοι 2] . . . . . Δρ. 4 [4,20-
« Κομφῆλαι » ὑπὸ Ἄγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2,20]
« Ὁ Γονζάλθης Κορδούβιος ἢ ἡ Γρανάδα ἀνακτηθεῖσα » μυθιστόρημα . . . Δρ. 1,50 [1,70]
« Παλαιὰ Ἀμαρτία » λυρική συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου . . . Λεπτ. 60 [70]
« Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδιάς μου », λυρική Συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπ. 60 [70]
« Αἱ Νύκτες τῆς Χρυσῆς Οἰκίας », μυθιστορία Pouson - De - Terrail . . . . . δρα. 1,50 (1,70)
« Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα », μυθιστορία Ἐαβιὲ δὲ Μοντεπὲν (τεύχη 11) Δρ. 6 [6,60]
« Ἡ Σειρήν », μυθιστορία Ἐαβιὲ δὲ Μοντεπὲν . . . . . Δρ. 1,50 [1,70]
« Ἐθελβίνα » μυθιστορία τοῦ Ἀγγλοῦ Ὁρλέν . . . . . Δρ. 1,70 [1,80]
« Ἑλληνικαὶ Σκηναὶ » ὑπὸ Ἀγγέλου Βροφφερρίου, μετάφρ. ὑπὸ Π. Πανᾶ [τόμοι 2] Δρ. 5 [5,50]
« Αἰγυπτία Βασιλόπισις » μυθιστορία ἱστορικὴ, ὑπὸ Γεωργίου Ἐβερς, μετάφρασις ὑπὸ Ε. Γαλά η, I. Κ. Δελιγιάννη καὶ Στ. Στρέπ (τόμοι τρεῖς) . . . . . Δρ. 5,50 [6]
« Ἡ μυσθηριώδης Συμμορία », μυθιστορία Mary Lafon . . . . . Δρ. 2[2,20]
« Ἡ Ναξία Μαρϊάνθη » μυθιστόρημα πρωτότυπον . . . . . Δρ. 1,30 (1,50)
« Περιουσία τῆς Γῆς εἰς 80 ἡμέρας » μυθιστόρημα Ἰουλίου Βέρν. . . . . Δρ. 1,70 (2)
« Ὁ Ἀρχὼν τοῦ Κόσμου », μυθιστόρημα εἰς 6 τόμοις . . . . . Δρ. 8 (9)
« Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς Πομπηίας » μετάφρασις Γ. Κ. Ζαλακώστα . . . . Δρ. 4 (4,50)
« Ἐξομολόγησις ἐνὸς Ἀββά » μυθ. Δρ. 1,50 (1,60)

Αἴσιωπος